سینوکښي

شاعر:
شان محسود

بسم الله الرحمٰن الرحیم ؕ

(ټول حقوق د مصنف په حق کښې خوندي دي)

کتاب پېژندنه

د کتاب نوم:	د لفظونو په سینوکښي
نوم:	شېرعالم
قلمي نوم :	پرېشان محسود
د پلار نوم :	اینځرګل
قوم:	محسود (مسید) سویلي وزیرستان (چګملائی)
د زېږون نېټه:	1988
کمپوزنګ:	پخپله (پرېشان محسود)
بیه:	۲۰۰ روپی
فېس بك آدرس:	پرېشان محسود
د چاپ شمېر	۵۰۰
د چاپ کال	اپریل 2018
چاپځای	اعراف پرنټرز پېښور

چاپ کتاب : دړد او بهیر (اګست 2015)

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترون

(وېښ خوبونه)

ای ، زه چې په وېښه کوم خوبونه وینم
هم له هغو خوبونو
نه مې يو خوب وليدو
چې د جنګونو د انسان دلاسه
یَوهٔ د لسو شپو د غېږې بچي
په وينو سره شهيده خپله مورکۍ
سره د وينو د شيدو رودله

پرېشان محسود

ډالۍ

خپلو دوه بچو

خیام الهام

او

رومی رازی
ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترتیب

شمېر	عنوان	مخ
.1	هر سحر دي چې جمال نوي ظهور کا	11
.2	که جلوه ده اوکه نور دے	12
.3	که یم په سیوري که په لمر خوښ یم	13
.4	ستا خبرې د پام وړ دي	14
.5	بیا وخت د تقاضې جوړه کړه لار په ائینه	15
.6	چې څنځیر نغمه نغمه شو	16
.7	مخ دې د کتو شو اوکه توان مې نظر اوموند	17
.8	حسن لېوني وېل چې د زړونو سینې څیرم	18
.9	مرض مې ستا د عشق چې د ځیګر سره شو غاړه	19
.10	چې مې تللي ښکلي یار دې له اغوشه	20
.11	دا عشق مې مستانه وو که په ساز کښې وه مستي	21
.12	ښکلي زړه ښکلي نظر لرم ځل مخې	22
.13	څواب د ولې چې شي ولې پاتي	23
.14	ښۀ ده چې سر ته ارمان اونۀ رسي	24
.15	زما یار لېونې ګورۍ ، چې په شپه ځي	25
.16	زه د ستا په غم کښې ژاړم او تۀ خاندې	26
.17	د بانو څوکې دې اشنا په پردو زړونو لګي	27
.18	د غزل شپه ده غزلزار یمه نن	28
.19	وختونه اړول نۀ دي دي دهرکښې ژوندون دے	29
.20	پوهېږم نۀ هستی اوکه زما د مستی سوال دے	30
.21	وایم درته وایم خو خبرې ته مې پرېږده	31
.22	ښکته څۀ دي بره څۀ دي؟	32
.23	دا دعشق چې دومره زور دے	33

.24	پۀ یوګل کښې خو تش رنګ دےاو بهاردے (نظم)	34
.25	یار چې بیا کړل تور باڼه په هنر پورته	35
.26	عقل به ومنې، جنون مې ژوند اسیر نه منې	36
.27	کاروان روان دے، ژوند په رفتن دے	37
.28	له به څو په اور ورتیږي د ځیګر سوز	38
.29	ستا د زلفانو دا مستي مې په دار وخېژوي	39
.30	ژوندون خو ای زړګیه د ارمانه سره خوند کا	40
.31	سترګې سرې زما د یار بلې ډیوې	41
.32	سپین بشرۀ ئې منور افتاب د حسن	42
.33	کله یوه اوکله بله، بهانې کا	43
.34	وطن مو بدو سترګو ته سمسور نه دے پکار	44
.35	خدای دې مۀ کړي په ایمان چې څوک غریب شي	45
.36	غمګین ماښام (نظم)	46
.37	متې د جلال چې وي زور به د جمال یوسي	47
.38	پۀ ائینه کښې وم هم وم د ائینې نه بهر	48
.39	و سپین مخ وته دې دومره ډېر په ځیر شم	49
.40	دګلشن و سبل ته ځي په ګشت دګلو	50
.41	ازاد نظم	51
.42	د زړۀ پۀ کسو مې وکسه ، ډېر بې وسه یمه	52
.43	هله راګوره، هله چې مرمه	53
.44	جانانه ما د ژوند د رېګذارونو تصویرونه	54
.45	راښکاره شه پستې شونډې ګفتار وکا	55
.46	یو ارمان (نظم)	56-57
.47	ستا غرونه غرونه غم نور پۀ زړګي نشم نیوے	58
.48	کوم سپرلے دے چې مې ګل پکښې بوی کړے	59
.49	خاورې مې ارمان دے لېونے یمه	60
.50	ستا په نامه مې شه اغاز سحر	61

(c) ketabton.com: The Digital Library

.51	یو رنګین غوندي ماښام وے (نظم)	62
.52	مونږ دارته نهٔ ګورو وطنه مونږه درته ګورو	65
.53	دشت دے د ژوند د مزلونو وخت دے	66
.54	چارې په ما مهٔ کړه چې زه کړمه خپلې چارې	67
.55	ستا په اوښکو مې دزړهٔ شمع بلیږي	68
.56	سپرلے او خزان (نظم)	69
.57	پټ شوي دا له ذاته په سرونو کښې سرونه	70
.58	وطنه کوم کهنډر دي وژاړمه	71
.59	ستا د سترګو په نشه مست په دا بنګ زهٔ	72
.60	په فطرت کښې په حېرت کښې یم جانانه	73
.61	دا قدر د انسان چې د حېوان نه شو کم ولې؟	74
.62	پهٔ سحر کښې چې رندي ستا د جمال کړم	75
.63	د سکول د ماشو مانو دپاره (ترانه)	76
.64	کورینه ړانګ دي که دي مېږ دي توس په غرهٔ کښے	77
.65	د جانان د لونګینو سترګو خوب یم	78
.66	زه چې په سېل د کائنات ووځمه	79
.67	شوندي پرانیزه په ناز	80
.68	یاره اړوي چې په کوم لوري مخ	83
.69	زه خو ستا د مستۍ بنګ یم	84
.70	سکني ماښام شو ، درياب ودرېږي (نظم)	85
.71	بیا مې والوتے د خیال په دشته زانې	87
.72	رند خو نهٔ یم چې به تل درته سلام کړم	88
.73	د ژوندون په دې لوی بحر کښې یو خس یم	89
.74	زما د ترهٔ زوئ د (نقیب الله شهید) په نوم	90
.75	ګوټ راباندي وخښه مایوسي ساقي ګناه دے	91
.76	دستا دوا دوا اوبهٔ زما وطنه (ترانه)	92
.77	شپه کښې رڼا د سپوږمۍ ستورو څهٔ ، چې بربلیږي	94

.78	نن له سحره څه قضا ډېره ده	95
.79	چې حق حېران دمېخانې ورهٔ کښې دې اودرولم	96
.80	د یوې پېغلې سندره	97
.81	د سوي زړهٔ خبره چاته وکړم	98
.82	بې مطلع غزل	99
.83	وقتِ پیری (نظم)	100
.84	زوړ واسکټ زړه کمبله به رواخلم	103
.85	زه خو بې مثله محبت پېژنم	104
.86	قوالي	105
.87	د حیا او د بقا دنیا ته ګورم	107
.88	تنهائي (نظم)	108
.89	راشه لږ واوره زما سترې غزل	110
.90	پاکه خاوره (ترانه)	111
.91	نغمه کړه پورته سرودنوازه	113
.92	ای لمر مخیه (نظم)	114
.93	دهجر شپه مې مېلمانه ده رانه ځان ورک شوے	115
.94	هر وګړې مو د قام که باهنر شي	116
.95	هغه وخت هغه خبرے (نظم)	117
.96	ستا د سپینو لاسو جام په ما روا شه	119
.97	چاته مرووند، چاته شو قبر سکون	120
.98	بېدار سرېه	121
.99	داچې پورې په دې غرونو کښې مېشتهٔ دي	122
.100	باران پهٔ غرهٔ وربدهٔ	123
.101	شبنم که ګل وته بنکلا بخښله	124
.102	ولې ؟ آزاد نظم	125
.103	سبا بیا (نظم)	126
.104	دګل د خاموشۍ نه وه د چا خاموشي زباته؟	127

(c) ketabton.com: The Digital Library

.105	اى انسانانو!!!! (نظم)	128
.106	دومره حسن ستا د سترګو په چينه کښې	131
.107	په دې ورايه توره ډېره نوم زما دے	132
.108	کبر خو دې زده دے (سندره)	133
.109	راشه زاهده! چې خيال سر پورته کړو	134
.110	لمر (نظم)	135
.111	د خاکي آدم وجود (معرا نظم)	137
.112	تا د خيال پۀ لاسو ونيو ماته ګل	138
.113	انسان خفه دے (آزاد نظم)	139
.114	مړي دې راپاڅي د ژوندو پۀ غم دې وژاړي	142
.115	د خدايي تصوير (نظم)	143
.116	وجودونه وو پۀ لار باندې روان وو	144
.117	افسانوي خيال (آزاد نظم)	145
.118	دا چې سپرلے وغزيږي بيا	151
.119	کله کله خو جام پورته شي له خونده	152
.120	د نمرود سرکشي (نظم)	153
.121	سبا تګ دے	157
.122	مړه کوشش کښې چرته ده کاميابي!!!نظم	159
123	همت (نظم)	160
124	مزل (نظم)	161
125	مونږه د دوران سترګې ليدلے دي	163
126	وحشته! (نظم)	164
127	چې بې سببه مې قلم پورته کړو	167
128	نابودي د خزان راغله د ګلشن پۀ ګردون هسې	168
129	ولے تۀ ماپۀ دې قصه آشنا حېران پرېږدے	169
130	تر يو جهان ئې ګوره بل جهان دے هسې لوی	170
131	چې طلب ئې کوي دا حق د هغو دئ	171

132	پۀ نرګس پسې بيماره لونګينه	172
133	مرګى خو حق دے چې مرګونه نۀ وے	173
134	اى وايه تر اوو اسمانو بره سمندره	174
135	د خيال ماڼۍ دې چې نسکورې نۀ شي	175
136	راځئ چې ببرته انسانيت معراج ته ورسوو	176
137	ما چې سم ګرانه دستا محبت کړے	177
138	شېخ ته!!!!!! أزاد نظم	178
139	راشه ملاجانه! د جنت قيصه يوخواته کا	179
140	بيا مغني چې پۀ نغمه د سحر لاس کړ	180
141	اشنا مونږ پۀ کږو لارو هم سم کوو مزل	181
142	زۀ خپله نشه لرم زۀ سرې سترګې پښتون يمه	182
143	چې نه پۀ تول وو نۀ پۀ تله پوره	182
144	سره ښکلے ځواني دې د ليدو سره جوړيږي	184
145	ببازى عشق ميبازم دل و جان رافدا سازم (فارسى)	185
146	زه د عشق پۀ سر بازۍ کښې د خپل ځان ځنې تېرېږم ترجمه	186
147	از دير مغاں آيم بى ګردش صهبا مست	187
148	زه له مغان راغلم په تلاش ددې صهبا کښې مست	188
149	دنيا او قسمت	189
150	نن ئې پيمان د پيمانې کړے دے	191
151	والوتے کونتر ي پۀ هوا کښې	192
152	چې د فطرت پۀ رنګينيوکښې يم	193
153	بې زړه طبيب ته مې زخمونه د ښودلو نۀ دي	194
154	او بيا ماښام شو ساقي	195
155	((لنډ شعرونه))	196-209

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

هر سحر دې چې جمال نوې ظهور کا
څه سبب دے ، چې مې زړه نغمې د نور کا

که زاهد هم په سحرکښې اودس وکړ
برګِ ګل هم په شبنم د ځان طهور کا
جمعیت چې په وحدت کښې رنګ پیدا کړي
زما زړه خدایه ! حرم هم کوهِ طور کا
په هر لوري ترنم په هزار خور دے
که ذره ده ، اوکه مست سمندر شور کا

زه ثنا د هغه چا کړم ای پرېشانه !
چې ثنا ئې وني ، بوټي هم طیور کا

✓

4.11.15

○

که جلوه ده اوکه نور دے
بندګي ده که طهور دے

د سکون تیاره چې شته دے
چې د سپین سحر ظهور دے

که نغمه ده په ګلشن کښې
که د مست سمندر شور دے

دا معراج ، که راز ونیاز دے
دا حرم که کوهِ طور دے

دا ادم دے که حوا ده
فرشته ده اوکه حور دے

دا هر څه له هغه مخه
چې نبي اکرم حضور دے

21 .9.16 ✓

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

کـه یم په سیوري کـه په لمر خوښ یم
زه په امېد کښې د سحر خوښ یم

یو مسلمان او بل پښتون یم ربه
د سوال روزي بد دې نهر خوښ یم

شته په فراق کښې دوصال خوندونه
زخم په زړه ، داغ په ځیګر خوښ یم

ضمیر مې نهٔ پرېږدي په ذات کښې خلقه
له دې مجمر ځنې بهر خوښ یم

که مې هنر د کېمیا نهٔ زده پرېشان !
په شاعرۍ په خپل هنر خوښ یم

27.1.16

د لفظونو په سینوکښې پرېشان محسود

○

ستا خبرې د پام وړ دي
دا سندرې د پام وړ دي

غم دې بار په میئن مهٔ شه
ملغرې د پام وړ دي
ای وطنه دستا لوړې
شنې ژورې د پام وړ دي
په قلا دې د چشمانو
ښې لښکرې د پام وړ دي
د شاهین د نظر سترګې
سرې وزرې د پام وړ دي
چې له مرګه انسان ژغوري
والله زغرې د پام وړ دي

هو ،نران مو په تاریخ کښې
شاباش نرې د پام وړ دي

24.1.16 ✓

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

بیـا وخــت د تقاضــې جــوړه کــړه لار پــه ائینــه
چـې پـروت پـه ائینـه کښـې دې غبـار پـه ائینـه

راشـه د زړه کـور تـه مې په سـترګوکښـې راتېر شـه
بیـا را چـې د مـودو نـه شـي بهـار پـه ائینـه

تـور مـخ به دچا ولې پکښـې سـپین ښـکاري ملګـرو
مـا کـړے پـه پښـتون ضـمیر ډېـر کـار پـه ائینـه

پـاکې دې سـرې شـونډې کـړے زمـا پـه لمـن پـورې
وچـا دي رنګــولي ســرۀ خمــار پــه ائینــه

پرېشـانه سـتا پـه خلـۀ نـن!!!! دا تـور د چـپ مهرونـه
حېـرت دے پـه معنـا کښـې هسـې وار پـه ائینـه

23.1.16 ✓

○

چـې ځنځیـر نغمـه نغمـه شـو
د زړۀ ویـر نغمـه نغمـه شـو

ژونـد دچـا د خیـال پـه متهـو
پـۀ تکبیـر نغمـه نغمـه شـو
چـې زمـا پـۀ زړګـي ښـخ شـو
هغـه تیـر نغمـه نغمـه شـو
په خطا کښـې ئې خدای یاد کړ
راشـئ، پیـر نغمـه نغمـه شـو
پوسـت نظـر مې سـتا و مـخ تـه
چـې شـو ځیـر نغمـه نغمـه شـو

د پرېشـــان د قلـــم ذوقـــه
ســتا صـریر نغمـه نغمـه شـو

20.11.15 ✓

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

مخ دې د کتو شو او که توان مې نظر اوموند
ښکلے چې وو خیال ښکلے عنوان مې نظر اوموند

ما خو تصور د رسوائے کړو لرې لرې
خلۀ په خلۀ رسوا شوم چې سامان مې نظر اوموند

څۀ وو کائنات خو تصور ستا د هستۍ وو
لمر ته مې نظر کړ، که رېحان مې نظر اوموند

څنګ سرغړونه ای اشنا دخپل جمال نه کړې
نن چې ائینې ته ستا نظر مې حېران اوموند

بند مې که وه خلۀ د اورېدو غوږونه نۀ وو
ګورم اوس پرېشانه ! چې بیان مې نظر اوموند

✓ 13.10.15

○

حسن لېوني وېل چې د زړونو سینې څیرم
ما وېل چې جنون یم د رازونو سینې څیرم

راغې په خندا بورا وئیل چې کار مو یو دے
ته ، هغسې زۀ هم د ګلونو سینې څیرم

هیڅ مې نۀ وو لاس کښې خو چې عزم وو ملګرو!
دا یم اوس لګیا یمه د غرونو سینې څیرم

خلک دې طلب د ګوهرونو کا په سیند کښې
زه پۀ دې خبر یم د لفظونو سینې څیرم

ټول مطلب مطلب دے هیڅ طلب د وفا نشته
راشه ګني اوس د الفتونو سینې څیرم

عشق یمه پرېشانه! د فراق سوې نغمه یم
څړیکه یم د دړد د پرهارونو سینې څیرم

✓ 14.10.15

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرض مې ستا د عشق چې د ځيګر سره شو غاړه
لړمون مې وينې وينې د پرهر سره شو غاړه

وعده ستا دراتلو وه دتياري په امکان پاتې
امېد مې لکه شمع د سحر سره شو غاړه

رازونه شول نبضونه، او بيا توري لکه ستوري
نظر مې چې اشنا ستا د نظر سره شو غاړه

خېل ځان کړه د ښو خلقو په تولي کښې ځلند ستوري
وجود د سپوږمۍ چا ليد خو د لمر سره شو غاړه

کوومه دمکانه لا مکان سره خبري
چې دا لېوني سر مې د منبر سره شو غاړه

شاهين هله شاهين شو چې نظر ئې اتشين شو
ژوندون ئې چې پرېشانه! د خطر سره شو غاړه

/8/2015

چې مې تللے ښکلے يار دے له اغوشه
دقرار شپه مې اونۀ مونده مدهوشه

مسته خياله تا ياري راسره پرېښوه
ښې لمحې دژواندانۀ مې شوې بې جوشه

ائينه څه له فطرته وه حېرانه
څه په مړاوو کتو يارکړله بې هوشه

چې ديار د مخ پشان ګل پکښې نشته
څۀ، که پلوري ډېر ګلونه ګلفروشه

چې ئې ورځ کړه د ژوندون د تلاش چغه
دا کمال دے چې ئې شپه کړله خاموشه

زه د داسې قام شاعر يمه پرېشانه!
سر تر پا دے چې بې ننګه او بې ګوشه

26/7/15

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا عشق مې مستانه وو که په سازکښې وه مستي
زما وچه تنه کښې که شهبازکښې وه مستي

دا سترګې د موسی چې کوهِ طور کښې رڼا ويني
دا غرهٔ کښې مستي نهٔ وه رازو نيازکښې وه مستي

اوس ناست يم د ذري ذري وجود سندري وايم
يو وخت وو چې ځواني وه په هر نازکښې وه مستي

نظر چې شاهيني وو او فکرونه عقابي وو
نشيب کښې وه مستي او په فرازکښې وه مستي

پرېشانه ! عشق مې څهٔ وو ؟ خو په حسن پسې مرګ وو
انجام ئې خومره تريخ دے په اغازکښې وه مستي

25/8/15

ښکلې زړه ښکلې نظر لرم ځل مخے
بارې ! زهٔ هم دلبر ولرم ګل مخے

زه سړے يم د يو مخ ديګرګون نهٔ يم
خوښ مې هيڅ شه لکه ته هسې شل مخے

طبعيت چې دسړي ورته رند رند شي
خلکه ! څوک دے ؟ دا نشه نشه مُل مخے

ځکه مخ مې کړو غزل ته چې مې کار وو
چې ستا خيال راوربدلو غزل مخے

خپل مخي به ئې چې کړله په ښې ورځې
ورځ چې بده په ما راغلله شو غل مخے

زه پرېشان ترينه وېزار يم په سل مخه
زمانه راته ښکاره شوله بل مخے

18.6.15

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواب د ولے چې شي ولے پاتې
وائي سړے، سړے شي غلے پاتې

چې پکښې يار اوسي ،هغه کلي کښې
کشکې چې زه هم شواى يوځلے پاتې

په دې سنګر سنکر ماحول کښې خدايه!
له هر وګړي شو کورکلے پاتې

لاليه چرته لاړې بيا اوخانده
د زړه پرهر مې شو ګنډلے پاتې

رندانو لوټ کړو ترې د مُلو محفل
شيخ پکښې بيا شو خداى بخښلے پاتې

په ژوند ئې ځومره وو ياران پرېشانه!
نن په مزار ئې شو يو ځلے پاتې

13.6.15

ښه ده چې سر ته ارمان اونۀ رسي
زړګيه مرګ دې په ځان اونۀ رسي

رېباره څه معنا ؟ دا هسې ګيلې
يَوه ګيله تر جانان اونۀ رسي
وړې وړې د طنز خبرې اشنا
بائد زمونږ تر خفګان اونۀ رسي
شي د وحشت تورو تيارو کښې پاتې
ځنې قيصې تر بيان اونۀ رسي
نظر وعقل دې د پښو لاندې دي
سر دې رښتيا تر اسمان اونۀ رسي
زما غزلې ، د دوران خبرې
څه ! چې اوس ځوک په دوران اونۀ رسي
وحشته! ستانه به اوباسم سترګې
لاس به مې ستا تر ګرېوان اونۀ رسي

د خوار پرېشان ارمان چې نۀ وي پوره
ستا تر کمځو به ګلان اونۀ رسي

12.6.15

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

زما یار لېونے ګورئ ، چې په شپه ځي
نهٔ پوهېږم ، مرور دے که پخله ځي

د اوبو راوړل زحمت شو له ګودره
اننګي ئې په سپین خولَه ځي

بس راځه چې په خپل لور د لمر خاته ځو
لکه لمر شي هسې ډوب چې په قبله ځي

دا ادب د مېخانې نهٔ دے ساقیه !
چې رندان دي له محفل خفه خفه ځي

که دا راز چاته معلوم وي ؟ چې خبر شواى
له وجوده روح په کومه بهانه ځي

چې د لارې مل مې ئې شور خو به اوري
ځوان پرېشان خو تل د خیال په هنګامه ځي

12.6.15

د لفظونو په سینوکښې پرېشان محسود

○

زه د ستا په غم کښې ژاړم او ته خاندے
لېونے شومے راشه زیرے مې دربانده

غر د زړه مې چې له ډېره سوخته وچاود
شوې روانې ترې چینې د وینو تاندے

قیصه خنګ د مئینتوب شوه درنه هېره
چې کتل به دې پټ پټ د بانو لاندے

د ادم نسل کښې پرېږدوه بس دے
جنګه! تا خوکړلې بورې زښتې میاندے

هسې تش په نامه ژوند دے د سندرو
زندګي مو دا د زړونو ساندے ساندے

د پرېشان د خیال چینه شوه شکرینه
ښاپېرۍ ورته رادرومي لالهاندے

11.6.15

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

د بـانهو ځـوکې دې اشــنا پـه پـردو زړونـو لګـي
لـږ خـو احساس کـړه چې بې درېغـه په زخمونـو لګـي

ولـےدا زه څـه لېـونے شـومه؟ چې سـر مې خـوږ شـو
کـانې خـو تـل د لېوانيـانو پـه سـرونو لګـي

لمانـه ښـهٔ دے تـور بـورا تقـديره تـهٔ څـهٔ وائـې؟
کلـه نـا کلـه خـو ئـې شـونډې پـه ګلونـو لګـي

د خيال کـاروان کښې مې سـوارې تل د جمال ښاپيرۍ
څـوکـه ئـې يـو سـر او بـل سـر پـه سـرابونو لګـي

پرېشـان محسـود د هغـه ځـای يمـه پـه وياړ چرتـه چې
غرونـه پـه وريځـو ، د ښنـتر څـوکې پـه غرونـو لګـي

9.6.15

○

د غـزل شـپه ده غزلـزار يمـه نـن
سـبب ئـې دا چې بـې قـرار يمـه نـن

د لېونتـوب پـه دائـره کښـې عقلـه!
واه ، څـومره ډېـر درنـه ووزګـار يمـه نـن

ولـے پـه مينـه دې سـړے شـک اوکـړې
د يـار بـه يـار وم چې ئـې يـار يمـه نـن

شـېخه دا تـهٔ يـې چې کـړې داسې تـوبې
لـه دې توبـو دې توبـه ګـار يمـه نـن

پـرون مې نـهٔ ښـبل چې بې لارې ومـه
ځکـه يـې ښبـمه چې پـه لار يمـه نـن

د سـمندر پـه کنـاره شـوم بې سـود
ځکـه پرېشـان ترېنـه کنـار يمـه نـن

9.6.15

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختونه اړول نهٔ دي دي دهر کښې ژوندون دے
راوځه له خلوته چې روښانه سباوون دے

تهٔ ولے هسې نیسې د هر پیر مرید لمنه ؟
د ذات په ائینه کښې ستا د خدای سره تړون دے

راځه چې د وختونو سلسلې تمبوو شاته
په دې کښې چې زمونږه نن، سبا او هم پرون دے

تقدیر به مې په برخه تل نغمې وي زیږولې
زندانه! چې مې ستا په ځنځیرونو کښې ژوندون دے

اسمانه! دا شوخي ده او که راز چې نهٔ نړېږې؟
پېدا وي چا دپاره ، او د چا سره دې یون دے

وحشته! که پرېشان دې د سودا سره اشنا کړم
زما به ډېرې واورې چې زما ایمان پښتون دے

9.6.15

پوهېږم نه هستي او که زما د مستۍ سوال دے
د سپین جبین دلبره! تهٔ چې شته ئې، سپوږمۍ سوال دے

زما د قام بچې ئې چې په خوب کښې هم نهٔ وینې
په وینه ستا د لویو وړو لاس کښې ډوډۍ سوال دے

ماهسې پښتنه لیلی ګنړله خړه پړه
چې ځیر مې ورته پام شو، په رښتیا ښاپیرۍ سوال دے

زما غزل چې شته دے د دوران په کپرۍ کښې
دا سترګې ژړغونې د ببوسه هوسۍ سوال دے

په نیمه شپه بازار کښې ګرځېده خبر ئې غوښتلو
د دور په جدت کښې دا سپین سرې بوډۍ سوال دے

ما وېل، مېمونې! ما سره ته خومره محبت کړې؟
وئیل ئې، شبرعالمه! د پخوا مېمونۍ سوال دے

6.6.15

(c) ketabton.com: The Digital Library

وایم درته وایم خو خبرې ته مې پرېږده
ستائمه تا ستائم خو سندرې ته مې پرېږده

خیال کښې مې راوړې د فکرونو دردانې دي
ښائم درته ښائم ملغرې ته مې پرېږده

سپینه خلهٔ مې توره شي که توره خلهٔ مې سپینه
دا یم نهٔ په دا یم بس ګورګورې ته مې پرېږده

نهٔ یم چرته تللے د بانو څوکې دې ښکل کړم
دا یمه بس دا یم دې لښکرې ته مې پرېږده

زهٔ الوزوم دلته د خیال مستې کونترې
پائم دلته پائم دې ژورې ته مې پرېږده

وینه ګرموم کړکسې نهٔ کړم ای پرېشانه!
باز یم که عنقا یم خو کونترې ته مې پرېږده

5.6.15

ښکته څهٔ دي ؟ بره څهٔ دي؟
کائنات له سره څهٔ دي؟

دومره غټې غټې اورم
په وړه خبره، څهٔ دي؟

چې دې جوړ کړم الوتو ته
بیا د خیال وزره څهٔ دي؟

په قلم دې دړې وکړې
توپک ماره نره څهٔ دي؟

په تازه کښې بې توپکه
بې له دې سنګره څهٔ دي؟

نهٔ واړې پرېشان بره
چې له دې نه بره څهٔ دي؟

4.6.15

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا دعشق چې دومره زور دے
وایه، بس عقل رنځور دے

د سکون تیاره له شته دے
له د سپین سحر ظهور دے

د حېرت په فلسفه کښې
آګهي وایي چې اور دے

دا زما سپین مست دلبر چې
خدایه ولے هسې تور دے

دا په تنګ کښې چې ټکور دے
ځکه دلته تنګ ټکور دے

دا چې اوسي تل په خیال کښې
د پرېشان دغلته کور دے

23.5.15

نظم
(مالیار او زه)

په یو ګل کښې خو تش رنګ دے او بهار دے
ما وېل پټ په کښې وجود سینګار سینګار دے

وېل ئې ګورم دا وجود ، دا ازغي لرکړه
ما وېل تګ هم دې وجود ته په دې لار دے

وېل ئې څۀ دي که یو ګل په غوړېدو شي
ما وېل دغه تبسم کښې خو خمار دے

وېل ئې څۀ وشو، که لپه اوبۀ ورکړم
ما وېل خدایه نااشنا کار خو لوی کار دے

وېل ئې ښایه ، راز د ګل د وجود څه دے؟
ما وېل، دا بیا مصور سره ګفتار دے

هر تخلیق پسې پټ لاس د تخلیق کار دے
هر یو څیز د کائنات د دۀ شاهکار دے

5.4.13

(c) ketabton.com: The Digital Library

یار چې بیا کړل تور بانهٔ پهٔ هنر پورته
سرهٔ خنجر ئې کړل زما له ځیګر پورته

خلک زر پورته کوي مرغۍ ویشتلے
تا ویشتلے مارغهٔ نهٔ کړلو زر پورته

اسوېلي ما که د خلے نه په وتو شول
له حجابه به شي مخ د سحر پورته

تا چې هم کړلو زما نه مخ بل لورته
ما هم بس له خپل ځنکون نه کړو سر پورته

ژور فکر هم بلها ښهٔ دے پرېشانه!
ولے هغه دے شاهین شولو بر پورته

۲۰۱۵

عقل به ومني، جنون مې ژوند اسیر نهٔ مني
دا ژوند پرست ذهن مې ځکه له ځنځیر نهٔ مني

شعور مې هم د ازادۍ سندرې وایي په ناز
زړه خو بیا هم ډېر مهربان دے، خو ضمیر نهٔ مني

دا داسې سترګې دي چې خوب کړي په بېدارو کسو
خوب او شوګیر دواړه مني، خو یو تاثیر نهٔ مني

زړه مې د قام د سر لوړۍ دپاره هر څوک مني
چې بغاوت کړي داسې مشر او مشیر نهٔ مني

زړه مې اوس داسې ایمان راوړو ستا په سپینوګوتو
د ستا د لاس زهر مني د بل عصیر نهٔ مني

زه که پخپله ډېر پرېشان یم هیڅ پروا نشته دے
خو دا ملال خاطر مې بل خاطر دلګیر نهٔ مني

21.8.08

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

کاروان روان دے، ژوند په رفتن دے
يو څو شېبې دي، بيا ځنکدن دے

مزل د عشق څو، تر دې رسا کړم
چې مې انجام اوس، دار و رسن دے

ژړېږم ځکه ، قيصې دي نورې
نغمه سرابلبل، رازِچمن دے

لار رانه ورکه، ځان رانه ورک دے
نا اشنا ښار دے، پردے وطن دے

غم دي راليږه، غم به ئې نۀ کړے
پرېشان له ځوان دے، په تا ميئن دے

۲۰۱۳

○

له به څو په اور ورتيږي د ځيګر سوز
زړۀ سوزيږي، سترګې هم کا، هم نظر سوز

دا زما د دې پښتون ضمير اواز دے
پښتونخواه مې چې د زړۀ کا د محشر سوز

غم چې هم نۀ شي په زړه د ځائېدلو
سينه هم دننه خوَړکا، هم بهر سوز

خدايه! دا له د کوم دور نه تېرېږو
فن پارې د حسن سوزي کړي هنر سوز

پرېشان! ځکه مې مازغۀ وکړي هم سر سوز
چې د وخت په سرو غرموکښې وکړي لمر سوز

۲۰۰۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د زلفانو دا مستي مې په دار وخېژوي
د محبت ځواني مې سره په انګار وخېژوي

خپل خو زما غوندې ساده ئې خو افسوس دلبره
دا رقيبان دې په قربان او په زار وخېژوي

ستا د دروغو په لوظونو ميئن خپلې ځواني
لکه منصور د ځان سره انتظار وخېژوي

د ستا د سترګو دغه سرې بلې ډيوې جانانه
زمونږ په سترګو کښې د مينې خمار وخېژوي

پرېشان خو وخوړو د قام غم ګنې څۀ قيصه ده
جګه شمله به په خپل سر د وقار وخېژوي

18.10.2006

ژوندون خو اى زړګيه د ارمانه سره خوند کا
يو دوه شپې دې وي خبر، خو د جانانه سره خوند کا

ګيدړ او شرمښان دى چې ازادګرځي په غرو کښې
زمري خو بنديوان تل د زندانه سره خوند کا

خالونه ئې شنه شنه په سپينه زنه داسې ښکاري
په شپه کښې لکه ستوري د اسمانه سره خوند کا

بس پرېږده چې جانانه ټوله شپه وو غاړه وتي
د مينې تاودې شپې خو د بارانه سره خوند کا

په سترګو کښې ئې دومره قدر نۀ وي اى پرېشانه!
دا اوښکې لکه څومره د ګريوانه سره خوند کا

شوال (پش زيارت) ۲۰۰۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

سترګې سرې زما د یار بلې ډیوې
اننګي لکه انار بلې ډیوې

سور پېزوان ئې په دې پوزه داسې ښکاري
لکه وي چې په مزار بلې ډیوې

د لیلی د مخ رڼا ځان سره یوړه
منصور پاس کړلې په دار بلې ډیوې

تا دیدن د تورو شپو سترګو را نۀ وړو
ما کړې هسې ستا په لار بلې ډیوې

پرېشان بیا ورته د زړه مجمر کښې کېښوې
هسې سرې د انتظار بلې ډیوې

شوال (ګربز) ۲۰۰۶

○

سپین بشر ئې منور افتاب د حسن
زه ئې وسوم لوغوړن کباب د حسن

تۀ چې وائې چې پلو ئې له مخ لرکړ
توري زلفې خو ئې شته نقاب د حسن

دا یو ما ترې څنګه سر په سراب ایښې
نوشوي نور په متکۍ شراب د حسن

دا چنار چنار ځواني دنګه درازه
ورته وایي هر ښائیست جناب د حسن

زما زړه پکښې لاهو کړ تلې تلې
په خپو ئې شو د ناز دریاب د حسن

د خپل خوار قسمت سندري پکښې وایي
پرېشان ځکه غروي رباب د حسن

۲۰۰۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

کله یوه اوکله بله، بهانې کا
دا زما د باغ بلبله افسانې کا

د پردېس بلبل که نهٔ کوي خبرې
تهٔ خو ای د وطن ګله لږ قیصې کا

کله کله د غصې نه سره لمبه شي
مهربانه شي بیا کله اشارې کا

دستا چم ئې ټول زما په وینو سور کړو
تهٔ اوس یاره د محله نندارې کا

چې نظر د بدو سترګو دې وأنخلي
ای د ځوان پرېشان غزله سرې لمبې کا

۲۰۰۷ (شوال)

○

وطن مو بدو سترګو ته سمسور نهٔ دے پکار
وطن ته دګلونو ، ګله لور نهٔ دے پکار

جانانه ستا په مینه کښې که ډېر هم ګنهګار یم
اخېر هم مسلمان یمه دا اور نهٔ دے پکار

پښتونه حق او رزق په نارو نهٔ شي ګټلے
تدبیر محنت پکار دے او دا شور نهٔ دے پکار

اغیاره خپله خاوره خپل اختیار به سره پالو
تر څه مودې وسېږه ګور کور نهٔ دےپکار

واعظه! ته د دغه حقیقت نه مبراء ئې
په توره لمن سپین، په سپینه تور نهٔ دے پکار

پرېشانه د زړه خونه به دې تړله کړي درما ته
د مینې د پېریانو سره زور نهٔ دے پکار

۲۰۰۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

خدای دې مهٔ کړي په ایمان چې خوک غریب شي
که اسونه زغلوي خاورې نصیب شي

عاشق کله په علاج د ځان پوهېږي
چې د عشق رنځ کړي تبر هله طبیب شي

چې په ژوند یار ته د یار اواز اونهٔ کړي
پس له مرګ ئې که په قبر عندلیب شي

تضاد نهٔ دے د خیالونو هم اهنګ دے
چې په ښکلي جانان مل د چا رقیب شي

غافل قام به پرېشان کله بېدار نهٔ که
که هر څو په منبر برکښېني خطیب شي

۲۰۰۸

(غمګین ماښام)

څه تور ماښام دے
څه تنهائي ده
بې قراري ده
د پرېشان یاره کنه !
سترګې راپورته کړه لږ
لږ په دې لور وګوره
زما په لور وګوره
چې لږ یقین راشي
زړه ته تسکین راشي

۲۰۰۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

متهې د جلال چې وي زور به د جمال یوسي
نه ګني دا خیال به دې تش بې معنې خیال یوسي

ځي چې څوک خپل یار وته یوسي معتبر سوغات
ګران دے په هر چا چې څوک عجز د کمال یوسي

څه دي جهنم کښې خو؟ هسې شاړه زمکه ده
دا خو بس انسان دے چې ځان سره وبال یوسي

پټ دے حقیقت د ژوند سترګو پټېدلو کښې
ښکلے مرګ قاصد دې چې یار ته په وصال یوسي

راز د کائنات به شي څنګ ورته ښکاره پرېشان!
ډېر د لټون تږي به بیرته دغه سوال یوسي

21/1/16

○

په ائینه کښې وم هم وم د ائینې نه بهر
په زمانه کښې ګرزېدم د زمانې نه بهر

ساقیه هېر به دې شي حجم دپیالې او د جام
راشه دا خپل ظرف دې کړه تول د مېخانې نه بهر

یوه هستي ده چې الست پرې د هست ثښنې شي یقین
نور که هر څو ووځم د دهر ویرانې نه بهر

معصومو خلقو ځان ته ور د زندان خپل خلاصوهٔ
دا ژوند رښتیا وو دومره تریخ د جېلخانې نه بهر؟

نهٔ وو نور څهٔ پرېشان ئې چل د غونډېولو زده وو
هم دا لعلونه وو پراتهٔ د خزانې نه بهر

/2/ 2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

و سپین مخ وته دې دومره ډېر په ځیر شم
چې د خپلې حیرانۍ ځنې ظهیر شم

د مستۍ انجام مې ولیدو چې څۀ دے
دا چې کله کله زۀ هسې فقیر شم

چې بقا د دهر وینمه پرېشان شم
په ګلشن کښې د بلبل په خبر په ویر شم

ژوند خرمن د ژوندې اوښ ده په معنا کښې
ای همته، که تېرۀ ورته د تیر شم

زۀ د ښۀ او بد په مېنځ کښې یم پرېشانه!
ګهنګار به یم خو دومره نه چې پیر شم

2/ 2016

د ګلشن و سبل ته ځې په ګشت د ګلو
مست چغار ئې بدرګه دے د بلبلو

بې رُخې او شونډې بُخې تر هغې کا
څو چې پورته شنه پیاله کړمه د مُلو

ستا غمونو مې په زړۀ کړے پنجې ښخې
د منګولو لښکر کار کا په مَنګولو

نن مې لږ په الهامي نظر وستایه
تر څو ستائم به دې زۀ په شنو غزلو

بې دیاره ئې طبیب وته چې بیائي
د پرېشان مرض کار نۀ دے د دُرملو

2/2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

کائنات
ارض و السموت
اُور اوبهٔ او حیات
نباتات او جمادات
،، پهٔ نظرکښې د هغه ذات ،،
هیڅ
،،خور،، له نظره د هغه ذات
دا همه واړه ذرّات
بائد
شتمن شي پهٔ خپل ذات

29/ 12/ 14

د زړهٔ پـهٔ کسـو مـې وکسـه ، ډېـر بـې وسـه یمـه
مـهٔ کـړه سـتم دلبـره کسـه، ډېـر بـې وسـه یمـه

یـو لاس مـې ځـان تـه دې ورکـړې بـل مـې تـهٔ درنیسـه
د سـمندر سـینه کښـې خسـه، ډېـر بـې وسـه یمـه

یو خـوا انسـان یـم چې مې غوښې د خـوراک نـهٔ دي نـو
بـل د غریـب د بچـې نسـه، ډېـر بـې وسـه یمـه

خپلـه ضـمیره ! دا مـنم چـې ګـنهګـار یمـه ډېـر
ای خپلـه خیالـه مقدسـه ، ډېـر بـې وسـه یمـه

زهٔ خـو فنکـار وم غـږ مـې اوری خـو فریـاد مـې واورئ
ای زمـا قـام زمـا اولسـه، ډېـر بـې وسـه یمـه

د پرېشـان زړهٔ خـو لکـه یـو سـل چاودېـدلي زړونـه
ای دا تـهٔ یـو بیمـار نرګسـه، ډېـر بـې وسـه یمـه

2/ 2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

هله راځوره، هله چې مرمه
د سترګو توره، هله چې مرمه

هله! چې وايې، غريب سړے ئې
له دې پېغوره، هله چې مرمه

هلته ژوندونه ، په خاموشۍ کښې
های دلته شوره، هله چې مرمه

ياد د جانان مې، په زړۀ اړې کړم
د هجر زوره، هله چې مرمه

پرېشانه ياره، شومه سرتوره
په رواج توره، هله چې مرمه

2/ 2016

○

جانانه ما د ژوند د رنګذارونو تصويرونه
جوړ کړي مې د وخت په پرهارونو تصويرونه

وخت څومره مصور دے او شاعر څومره عکاس دے
زده کړي دي چې چا تړي د لفظونو تصويرونه

ته خبر کړې لويه خدايه اې د امن لويه خدايه
حالات بيا وروي نن د اورونو تصويرونه

په تک شنۀ پسرلي کښې هم امکان د خزان شته دے
په وينو مې ليدلي د ګلونو تصويرونه

خوارۀ وارۀ پراته نوکارې شوي د ژوند دشت کښې
پرېشانه ستا د فکر د خوبونو تصويرونه

٢٠١٠

(c) ketabton.com: The Digital Library

راښکاره شه پستې شونډې ګفتار وکا
تورې سترګې په زړګي مې ګذار وکا

خبر دې بیا مې بیا بیا وژنه پروا نشته
ژوندې کېږم چې بیا بیا لږ خو وار وکا

د ځوانۍ نوکارې ښخې کړه شور وکا
د درد فکرکښې مې بیا سوې لار وکا

د ژوندون سترې نوم واخله سر زخمي کړه
د رواج دغم پنجره کښې چغار وکا

خدای ځواني او بل مستي تاله درکړې
پسرلې دې نن خو ست د خمار وکا

د ژوندون د غم رباب نغمه راوړې
ای پرېشانه! د ارمان یکه زار وکا

6/6/2007

یو ارمان

چې تنها ناست وم
او نیمه شپه وي
شمع بلیږي

د جاړې شپه وي
سکروټې سرې وي
سپي نهٔ غپیږي

راتلوني شپه مې
هم پهٔ خپل کور وي
زړهٔ مې نهٔ لویږي

ناست پهٔ خپل خیال کښې
پهٔ خپل جهان کښې
سوچ مې ډوبیږي

بیاض پهٔ لاس کښې
قلم پهٔ ګوتو
شعر سازیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر ارمانونه
دا هم ارمان دے
دا يو ارمان دے
دا مې ارمان دے

۲۰۱۴

ستا غرونه غرونه غم نور پهٔ زړګي نشم نيوے
وعدې دې د خزان او د سپرلي نشم نيوے

رادرومه که رادرومې دغه وخت مې د مستۍ دے
تېرېږي دورانونه بس ځواني نشم نيوے

آخېر اشنا زهٔ پېغله پښتانه يمه شرمېږم
لاسونه درته نور پاس په منګي نشم نيوے

بس دومره لار خارله شي بس دومره انتظار شي
ما وژني خاموشي ستا، تنهايي نشم نيوے

پرېشانه بس دے نور د پسرلو وطن ته راشه
دا ګل ګل ارمانونه په مرګي نشم نيوے

2005 باړه خيبر ايجنسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوم سپرلے دے چې مې ګل پکښې بوی کړے
هرسپرلي کښې مې چمن د زړه سوی کړے

یو سپرلے نهٔ دے چې زه ترې بېنوا یم
هر موسم راسره دا رنګه خوی کړے

ماله نهٔ راکې غُنچې د ګل د شونډو
دګلونو لالا چا راته پوی کړے

د خزان سیلۍ رالوتې په څهٔ شر وه
چې له لاسه ئې زما ډک جام توی کړے

پرېشان تبرکړل تل په پټه خلهٔ وختونه
څوک دې ووائي که چاته ئې ګوی کړے

/2009

خاورې مې ارمان دے لېونے یمه
څیرې مې ګرېوان دے لېونے یمه

نور خوای زړګیه په دې کلي کښې
عمر راته ګران دے لېونے یمه

مړي د لحد راځنې بیا غواړي
زړهٔ څومره نادان دے لېونے یمه

ورانه د قرار خونه مې ورانه ده
اُور راته جهان دے لېونے یمه

څه ئې په غمونو کښې رانغښتي یم
وخت بیا سرګردان دے لېونے یمه

هغه تېر وختونه چې رایادکړمه
دا خو بس دوران دے لېونے یمه

2006 (پش زیارت . شوال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا په نامه مې شه اغازِ سحر
چې مستا نه وي نغمه، سازِ سحر

پرېږده شبنم چې راوریږي فطرت
دګل وجود څۀ دے خو نازِ سحر

مهینه یاره! چې ستا مخ مې ولید
بس دے نور څۀ کړمه جوازِ سحر

د هر ذي روح په مخ ممڼ تبسم
څه په پرده کښې دے اعجازِ سحر

لمر هیڅ جواز د سحر نۀ دے پرېشان!
دجرس غبږ دے ګوره رازِ سحر

15.5.20

نظم

یو رنګین غوندې ماښام وے
د غمونو قتل عام وے
یاره ستا لاس کښې پیاله وے
او زما لاسو کښې جام وے

زه په خپل فکر وخیال کښې
ستا د یاد ترکلي لاړ وے
ستا خواره واره زلفان وے
زه ئې سیوري ته ولاړ وے
د چینې د چنار شور کښې
سره غرمه موسم د هاړ وے
د غمونو د زړه کلي
غبر اباد او وران ویجاړ وے
د یو نوي ژوند په لاره
مونږ اخیستې نوے ګام وے
یاره ستا لاس کښې پیاله وے
او زما لاسو کښې جام وے

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د سرو ګلو چمن وي
د خوبانو انجمن وي
په هر لوري خوشبوئي وي
سپرلې خور په ټول وطن وي
هر چا یو بل ته کتلې
په یو بل باندې مئین وي
د خیالونو په دنیا کښې
پروت د یو بل په لمن وي
ما یو ته په لاس نیولې
چې د هر چا مونږ ته پام وي
یاره ستا لاس کښې پیاله وي
او زما لاسو کښې جام وي

زه د مینې په خوب مړ وي
یاره ستا سپینه خنګل کښې
ډک د مئیو جام په لاس کښې
ځنګېدلې په محفل کښې
ما د زړه د باغ ګلونه
وي ټومبلي ستا اوربل کښې
د جنون تر حد رسا وي
ستا د زلفو په ځنګل کښې
توري شپې چې لېونې وي

هم سحر کړې سلام وي
یاره ستا لاس کښې پیاله وي
او زما لاسو کښې جام وي

چې د غوړۀ لمن کښې ناست وي
د شپونکي خواږه شپېلۍ وي
ما دې غبر له زلفو ډکه
ته مې غبر کښې لېونۍ وي
لوپټه دې رپېدلې
د باران خواږه سېلۍ وي
ستا په سترګو کښې خندا وي
سرکې شونډې دې مسکۍ وي
زۀ هم ټول شباب وي
ته هم مسته په ځوانۍ وي
اضطراب نۀ وي پرېشانه
تفکر مې په ارام وي
یاره ستا لاس کښې پیاله وي
او زما لاسو کښې جام وي
۴۰۰۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

مونږ دارته نهٔ ګورو وطنه مونږه درته ګورو
وطنه ګوره! درته ګورو مونږه درته ګورو

مونږ د بې ذوقه او بې شوقه ملګري نهٔ کوو
مونږ د کار خلک یو مونږکار ته او هنر ته ګورو

مونږخو لالیه د لټون په لار تل مخکښې ګورو
ګمان دې مهٔ وشه په مونږه چې به ببېرته ګورو

مونږ د جمال لېوني ګورو تل و مخ ته د یار
نور خبر نهٔ یو چې بل چرته ګورو چرته ګورو

وایه پرېشانه ور ئې خلاص که ور ئې بند وي ورته
مونږه ئې بیا هم ورهٔ ته ګوروګوره ورته ګورو

20/ 5/ 2016

دشت دے د ژوند د مزلونو وخت دے
وخته! د نوو پړاوونو وخت دے

شېبخ د غلهٔ یار شو د سبا په خاطر
راشه د نویو قربتونو وخت دے

د سپینوګوتو ئې برېښنا وینمه
په سمه لار د تیندکونو وخت دے

بې وعدې راشه چې دیدن دې وکړم
ستا په وعده کښې دکالونو وخت دے

په کومه خلهٔ ورته سپرلے اووایم
بس دے راځه خو د ګلونو وخت دے

فکرونه غواړي تغزل پرېشانه!
د مستو مستو غزلونو وخت دے

24.5.2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

چارې په ما مهٔ کړه چې زه کړمه خپلې چارې
عشقه! ستا رخصت نشهٔ چې زهٔ ځم په بلې لارې

دغه چې ئې رازِ کائنات تـل سروکار دے
ډېرکـا دا لټون کـه چرته ما پکښې وشمارې

وايه د زړهٔ سره چې دې سر د زړګې نهٔ يم
لارې مې تر نيمو شپو بيا هسې ولې څارې

بار دې د يادونو پما بار وے ګوشې ناست وے
يو ناخاپې راغلے په ماښام کښې بارې بارې

ګرځې که پرېشان پسې ترې ډېره طمع مهٔ کړه
عقل له ځان زده کړه وکم عقلې وهوښيارې

/6/2016

ستا په اوښکو مې دزړهٔ شمع بليږي
ګوره شمع چې بليږي نو سوزيږي

ولې ساه زما ډوبيږي چې ماښام شي
دا خو وي چې زېړې لمر کله ډوبيږي
تور د سترګو مې په مثل د زندان دي
د حق اوښکې مې قېديان پکښې اوسيږي
دا دکومې ويرانے سندرے وايي؟
بلبلان چې په ګلزارکښې ناست چغيږي
يه د يار په مخ کښې بيا سرهٔ اننګې دي
يه پياله کښې سور خمار دے چې ګډيږي

د زړه ويني کش کول غواړي پرېشانه!
دا ژوندون خو پهٔ اسانه نهٔ تېريږي

۲۰۱۶

نظم
سپرلے او خزان

سپرلے ساز دے او سرود دے
خزان پانې نیست نابود دے
په سپرلي کښې افزائش دے
په خزان کښې خو جمود دے
خزان چاته مقصود نهٔ دے
سپرلے هر چاته مقصود دے
خزان وچ سپېرهٔ بادونه
سپرلے څومره خوږ او تود دے
سپرلے مست او رنګین خیال دے
د خزان دغه څهٔ دود دے
سپرلے ډکه خله خندا ده
خزان درد د اوښکو رود دے

خزان پانې پانې خور دے
سپرلے موتے یو وجود دے

8.3.2008

پټ شوي دا له ذاته په سرونوکښې سرونه
مشغول دي د پردیو په ځانونوکښې سرونه

زما د درد جنون اوس د احساس دائرې څهٔ کا
روان مې له هر زخمه په زګونوکښې سرونه

باداره! که هر څو دې سر پټ کړے دے له خلقو
ښکاریږي دي محل په دیوالونوکښې سرونه

وحشت نن ګوره څومره مهربان دے په لاشونو
اخیستي ئې پخپله په لاسونوکښې سرونه

پرېشانه حسرتونه د مئینو په سینوکښې
پراتهٔ دي له پېړ یو په قبرونوکښې سرونه

/7/2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

وطنــــه کـــــوم کهنــــډر دې وژاړمــــه
وايـــــم چـــې سراســـــر دې وژاړمــــه

بربـــاد بربـــاد ،دامـــــن تـــــبرې تـــبرې
کچکـــول کچکـــول ،نهـــــر دې وژاړمــــه

لــړ مــې پــه حــال د روزګــار پرېــړده عشــقه!
چــې لــړ خپــل شــام ســحر دې وژاړمــه

زړګيــه ســوزې بــه تــر څــو پــه زړهٔ کښــې
راځــــه چـــې نـــن بهـــــر دې وژاړمــــه

دا تـــــهٔ ! د امــــن محبوبـــا کـــــونترې
زخمـــــــې زخمـــــــې وزر دې وژاړمــــه

وائــې پرېشــان چــې ټــول زخمــې زخمــې ئــې
وطنــــه کـــــوم پرهـــــر دې وژاړمــــه

30.7.2016

○

ســـتا د ســـترګو پــه نشــه مســت پــه دا بنــګ زه
لبـــونے دې شـــومه يـــاره پـــه دا رنـــګ زه

خپلې اوښکې کړم خېرات په خپل کچکول کښې
عجيبـــه دســـــتا مئـــين د ځـــان ملنـــګ زه

زه ســـــندره د ژونــــدون او هـــم يـــو راز زه
زهٔ نغمــــه يـــم د ســـحر د ماښـــام کړنـــګ زه

دا خــــو ســـتا د نظـــر تـــوان دے چـــې اووينـــې
زهٔ دســـتا نـــه لـــرې لـــرې ســـتا تـــر څنـــګ زه

تصـــور د هســـــتۍ څـــهٔ دے؟ اى پرېشـــانه!
لکـــه شـــمع بلېـــدل د ځـــان پتنـــګ زه

1.8.2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

په فطرت کښې په حېرت کښې یم جانانه
زه د خپل نظر وسعت کښې یم جانانه

نوم مې وانخلے چې زهٔ یمه په خیال کښې
زه د چا سره الفت کښې یم جانانه

بې لتانه که دروغ وایم چې دا یم
په رښتیا چې په راحت کښې یم جانانه

خلک نور درسره ضد کا چې دې ورک شي
وایه مهٔ چې مصیبت کښې یم جانانه

هو دا تهٔ خو بس برغولے د دوزخ شوے
هو دا زه خو په جنت کښې یم جانانه

جهانونه رانه هېر دي ای پرېشانه!
زهٔ له دلته په لذت کښې یم جانانه

2.8.2016

○

دا قدر د انسان چې د حېوان نه شوکم ولے؟
غورځیږي سرهٔ لاشونه د خپل ځانه قلم ولے؟

بې توله قیصې مهٔ کړه چې تلل به طول ونیسي
دا زیات ولے وي زیات او چې اشنا وي دا کم ولے؟

زه څنګه دستا نهٔ یم ، مئین تا باندے دلبره
د ورځې دې یاد اوري او د شپې دې وي غم ولے؟

لږ راشه ائینې مخې ته وغواړه څُمونه
که زړهٔ دې درته اووې چې دې مله کښې شو خَم ولے؟

خپل ځان د چړک لکی کړه که دې خلهٔ سمه پکار وي
د وخت په کبړه خلهٔ کوے ګفتار خانه سم ولے؟

بس دا چې ، پرېشان تش درته په لاره کښې زړهٔ ایښې!
دا تګ راتګ دې بند کړلو زمونږه په چم ولے؟

3.8.2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

پهٔ سحرکښې چې رندي ستا د جمال کړم
څومره ډېره ننداره پهٔ يَوهٔ خيال کړم

د منطق د فلسفې بچيه ګوره
ځوابونه به دې واړه درته سوال کړم

کائنات ئې چې په يوه ادا کړي رقص
له خو ژونده! زه مستي په هسې لال کړم

مجسمې څه جوړوم او څه تراشمه
سوړې عشق د جمالياتو دي کولال کړم

ننداره د ښهٔ صورت په بيعه نهٔ ده
بازاري حسن که څهٔ بيعه په ريال کړم

هر يو ساز وته به سر وهم پرېشانه!
رقاص زړهٔ مې چې څوکړ د سُروتال کړم

8.8.2016

ترانه
د سکول د ماشو مانو دپاره

مونږ د علم شمعې يو مونږکله د چا کم يو — هر چا سره سم يو
لوړې ارادې لرو مونږ څوکې د ايلم يو — هر چا سره سم يو

مونږ د خپل روښانه مستقبل د راتلو زيرې يو — مونږ د ژوند ملګري يو
مونږ لکه حباب يو په معنا کښې سرهٔ بخري يو — مونږ د ژوند ملګري يو
مونږه د حالاتو مقابل کښې دم په دم يو — هر چا سره سم يو
لوړې ارادې لرو مونږ څوکې د ايلم يو — هر چا سره سم يو

مونږ يو باشعوره قام مونږ ځان او جهان پېژنو — مونږه دوران پېژنو
مونږ د سمندر مستي مونږ شان د آسمان پېژ نو — مونږه دوران پېژنو
مونږ په خپل هنر او مونږ مئين په خپل قلم يو — هر چا سره سم يو
لوړې ارادې لرو مونږ څوکې د ايلم يو — هر چا سره سم يو

مونږ به په ظلمت کښې ډيوه ګۍ د علم بله کړو — نوې لار به خپله کړو
دا د وير نرۍ به په ژوند ژوند خندا بدله کړو — نوې لار به خپله کړو
مونږ يو د فطرت ښکلا مونږ ځاحکي يو شبنم يو — هر چا سره سم يو
لوړې ارادې لرو مونږ څوکې د ايلم يو — هر چا سره سم يو

مونږ د وطن متې مونږ د دې خاورې بچې يو — ځوان يو مېړني يو
دا وطن موکور دے په پالنه کښې زمري يو — ځوان يو مېړني يو
مونږه په خپل عزم مونږ په خپل يقين محکم يو — هر چا سره سم يو
لوړې ارادې لرو مونږ څوکې د ايلم يو — هر چا سره سم يو

22.1.2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

په مسيدواله ژبه کښې

کورينه ړانګ دي که دې ميژ دې توس په غرۀ کشے
څا چې څي خوندينه ډېر دي پوس په غرۀ کشے

غرۀ ته وو بد نۀ ويائې کله
وي مو سوتلائي اشنا ننګ ناموس په غرۀ کشے

دا دې پرېغلۀ د غِرۀ لمن کشے
ګرځي وو ځانګ په ځاَنګ او لوس په لوس په غرۀ کشے

کُشلائی موسم دې پسرلي دائی
هر شائی ګل شوي دي جانانه اوس په غرۀ کشے

په نوم دې امن په وطن کشے
پرېشان محسود وو ګرځوي سپين ووس(اس) په غرۀ کشے

/8/2016

د جانان د لونګينو سترګو خوب يم
د ځوانۍ په نشه مست يم لېونتوب يم

ستا د مينے د سوداِن وږې ماشوم يم
ستا د غم لاشخور ته لاره کښې زدکوب يم

ژوند مې تهول د يار وصال پسې شوګير شو
همه سترګو ته راغلے يم پړخوب يم

د مشرق نه تر مغربه مينه غواړم
هم قائل ئې د شماله تر جنوب يم

زه چې څومره پاس د زمکے په سرګرځم
دومره پټ يمه پرېشانه دومره ډوب يم

/9/2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه چې په سبل د کائنات ووځمه
دنیا مې هېره شي له ذات ووځمه

پرېبرده په عشق کښې چې خوناب شم
چې په واتۀ تري لکه شات ووځمه

زړه مې حوس کا خو نظر چرته دے
زخمي مارغۀ یم وزر مات ووځمه

هم ستا به ومنم راستون شه شېخه!
راځه په نیت به د خېرات ووځمه

غم وئیل زۀ خو د پرېشان په زړۀ کښې
لکه ازغے به هسې مات ووځمه

/9/2016

شوندې پرانیزه په ناز
زړۀ له دوا پکار ده

د محبت انتها
ساه وارخطا پکار ده

تۀ بلَوه اورونه
مونږ له رڼا پکار ده

دوا شي بده زما
هله دعا پکار ده

چې کائنات ته ګورې
بس تماشا پکار ده

بچې دې مري د غِریب
تاله حلوا پکار ده

دې تورسَریو له هم
څوک مسیحا پکار ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

هله لږ شرم وکه
لږ خو حیا پکار ده

ستانه اوباسم هوا
تا له هوا پکار ده

ستا غزلیزه خندا
مونږ له خو بیا پکار ده

ساه ورکوم دلاسه
ما له خو ساه پکار ده

ای عشوه ګره ژوند!
ادا ادا پکار ده

تنا دهن دهن دهنانا
دهن دهنانا پکار ده

د پښتنو وطن دے
ستا مېلماستیا پکار ده

ورکه شه بغض کینه
مینه وفا پکار ده

د خپل ورک شوي زړګي
د چا نه غلا پکار ده

ګورم دې سيخ سترګو ته
سيخه سودا پکار ده

د پیغمبر اطاعت
د رب رضا پکار ده

د مصلحت نه خالي
نۀ ده دنیا پکار ده

څۀ دے اظهار د مينے
د زړۀ درزا پکار ده

قیصه د ژوند پرېشانه!
سپینه رښتیا پکار ده

18/9/2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

یاره اړوې چې په کوم لوري مخ
هغه مخ زما درپسې شوري مخ

یاره د هجران غرمو دې وسومه
نشته ستا د وصل سیوري سیوري مخ

مخ د بنیادم دے د اعمال سره
نۀ خو دے دا ناري او نۀ نوري مخ

زۀ چې ستا ومخ ته کله ګورمه
یاره د هر لور راپسې ګوري مخ

هر څوکه پرېشان سینه اسمان لري
ښکلے دے دستا په ستوري ستوري مخ

۲۰۱۲

○

زه خو ستا د مستۍ بنګ یم
زۀ خو سور د شفق رنګ یم

زۀ دشمعې سینګار نۀ یم
سوې مینه د پتنګ یم

د وجود په مخ باچا یم
د زړګي کور کښې ملنګ یم

چې د امن په طلب یم
له د جنګ سره په جنګ یم

دا د حرص او لالچ وړې
بس له دې زمانے تنګ یم

زۀ پرېشان یم پۀ خپل رنګ کښې
بس نور هیڅ نۀ یم لونګ یم

۲۰۰۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

سکڼې ماښام شو ، دریاب ودرېږي
د زړهٔ شاعر راته
وائي   نظمونه
مست غزلونه
رباب ټنګیږي
سکڼې ماښام شو ، دریاب ودرېږي

دا چې ځواني شي
عشق ومستي شي
جام خو کړنګیږي
سکڼې ماښام شو، دریاب ودرېږي

مرغۍ ستنې شوې
ځالې تاودې شوې
تیارهٔ خوارېږي
سکڼې ماښام شو، دریاب ودرېږي

قراره شپه شوه
چوپتیا خواره شوه
سګان غپیږي
سکڼې ماښام شو، دریاب ودرېږي

د نسیم ساز دے
د چړک اواز دے
سحر   رونېږي
سکڼې ماښام شو، دریاب ودرېږي

پرېشانه ژوند دے
دشپې دا خوند دے
ورځ خو   قارېږي
سکڼې ماښام شو، دریاب ودرېږي

18.10.13

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

بیا مې والوتے د خیال په دشته زانې
کټوري مې شول د زړهٔ پسې ممانې

د سپرلي مسته هوا به وچلیږي
په هر ښاخ به زرغونه شي شینکے پاڼې

دغه څهٔ رابانـدې وشول خبر نهٔ شوم
چې جذبې مې په شباب کښې شوے وکاڼې

مالـه زړهٔ راکـه د خلې ورې دي نـهٔ یـم
زهٔ خو تا غوارم بس پوی شه وناجانې

خلک وختل له دي خاورو نه چرته
تهٔ پرېشانه! په دي خاورو کښې څهٔ چانې؟

24/9/2016

○

رِند خو نهٔ یم چې به تل درته سلام کړم
ساقي زهٔ خو دي د سترګو احترام کړم

انساني ښائیست ته ګوره په عروج کښې
لېونے که د جمال ،قیصې د بام کړم

پرون هم دلته ماښام رابانـدې راغے
انتظاره! نن به لاره کښې ماښام کړم

نهٔ باچا نهٔ بل ظالم د ځان غلام کړم
دا تر ډېره حده خپل حوس غلام کړم

دا خو زهٔ پرېشان تل کام کړم ای رقیبه!
دا چې ستا په مخکښې هر وختې ناکام کړم

22/9/2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژوندون په دې لوی بحرکښې یو خس یم
څهٔ هستي او څهٔ مستي ده ،خو تهس نس یم

په دې لوی دریاب کښې لوند نشوم انسان یم
د حوس په اور کښې بچ پاتې یم نس یم

زه خو رند یمه ارزو د نوي جام کړم
ساقي مهٔ وایه وماته چې زهٔ بس یم

زه اواز د ډېرو زړونو یم عالمه!
د اولس مېنځ کښې اوسېږمه اولس یم

ترخو وړم به ډېر غمونه د یارانو
یو انسان یم، یو پرېشان یمه، یوکس یم

۲۰۰۸

زما د ترهٔ زوئ د (نقیب الله شهید) په نوم

دا چې تهٔ به په دې زمکه ګرزېدلې
ستا ځوانۍ ته مستې پېغلې موسېدلې

چا وئیل راته چې خوب مې ولیدلو
چې د سرو ګلونو مېنځ کښې وسېدلې

ستا ځوانۍ ته که سحر په انتظار وو
مازدیګر دربانده خاورې واړولې

ستا د مرګ غم مې سینه ارې ارې کړه
له دپاسه پرې سرې اوښکې څاڅېدلې

هغه ورځ، هم هغه، هغه، هغه بله
هم پرون، هم نن،دا اوس مې یادېدلې

روح دې تل له خدایه ښاد غواړم نقیبه!
د پرېشان د قلم وس کښې سرې بدلې

31/8/2016 هم دا ئې د شهادت تاریخ وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوټ رابانـدې وڅښـه مایوسي ساقي ګناه دے
تلل دچا له دره لاس خالي ساقي ګناه دے

ګلونه رانه مهٔ غواړه مونږ نهٔ لرو ګلونه
راتګ زمونږ په خاوره د سپرلي ساقي ګناه دے

ازار به درته نهٔ کړم کله دواړه ګهنګار شو
په وچو وچو شونډو اسوېلي ساقي ګناه دے

بس تهٔ خو خپل ژوندون په څاڅېدونکيو پيالو پائې
دا مونږه لېونو له زندګي ساقي ګناه دے

بس دلته خو د خان د غټې خېټې غټ ثواب دے
ماړه خېټه دچا غريب بچي ساقي ګناه دے

ناحق وېنا به څومره ګټوره وي پرېشانه!
رښتيا وئيل که دلته کښې ببخي ساقي ګناه دے

2006

ترانه

دستا دوا دوا اوبهٔ زما وطنه
پرخه وريږي مې پهٔ زړهٔ زما وطنه

ستا نظاري وطنه
ستا ګلداري وطنه
ستا سرچيني وطنه
وربه دې نهٔ کړم پهٔ ډېر څهٔ زما وطنه
پرخه وريږي مې پهٔ زړهٔ زما وطنه

ستا د زلمو سندرې
د ننګيالو سندرې
د پسرلو سندرې
شي به وئيلې په هر غرهٔ زما وطنه
پرخه وريږي مې پهٔ زړهٔ زما وطنه

څومره ازاد وسېږو
اباد اباد وسېږو
تل زنده باد وسېږو
مهرباني ده د هغهٔ زما وطنه
پرخه وريږي مې پهٔ زړهٔ زما وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تۀ زما خان وطن ئې
تۀ مې جانان وطن ئې
تۀ پاکستان وطن ئې
کړم به خدمت ستا پلۀ په پلۀ زما وطنه
پرخه وریږي مې پۀ زړۀ زما وطنه

2006

شپه کښې رڼا د سپوږمۍ ستورو څۀ ، چې بر بلیږي
چې د زړګي د داغ ډېوې مې تر سحر بلیږي

بېګانۍ شپه خدای زده کومې ستورے له مداره وتے
د سیند سینه کښې چې نن سور د قهره لمر بلیږي

دلته خو چا هم د رڼا په خاطر اُور بل نۀ کړو
زمونږ وطن کښې اور بلیږي پۀ څه شر بلیږي

لنډه ئې وکه چې اشنا په لر او بر بلیږي
څه به مو وخت نیسي چې لر بلیږي بر بلیږي

د پښتنو خوني پرېشانه لولپه وګڼېږه
بل ته ئې لاس کښې وي اور هم ئې پخپل سر بلیږي

۲۰۰۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

نن له سحره خه قضا ډېره ده
دا په ګلشن کښې چې غوغا ډېره ده

تاته به کړے چا ښېرې وي ډېرې
وماته کړے چا دعا ډېره ده

نن شپه ایسار شه د باران یره ده
توره تیاره ده او برېښنا ډېره ده

دغه یو تال حلوا د شېخ په قسمت!
کمه ده ډېره خو هم بیا ډېره ده

زما دزړهٔ هر داغ ځلا کړي ډېره؟
اوکه دستا دمخ رڼا ډېره ده؟

ځواب دې رانهٔ کړو د مینې دسوال
دا چې خاموش ئې ستا رضا ډېره ده

که کائنات لري اسرار و رموز
د پرېشان زړهٔ کښې مدعا ډېره ده

26.9.2016

○

چې حق حېران دمېخانې ورهٔ کښې دې اودرولم
د ځوانۍ تندې، دا په کوم احساس دې ووژلم؟

د بوسې سوال راته په خوب کښې له چا ګران پرېوتو
په خپل ورکړي زړهٔ ئې بېرته په زړهٔ اوویشتلم

اوس مې دې نه! لټوي څوک دژوند داستان خاورو کښې
زهٔ خو کتاب وم غوړېدلے چې چا نهٔ لوستلم

ما خو ډېوه وه تولـه شپه د چا راتلو ته بله
ښه ده سحره، چې دې نن په رڼا اولوتلم

په تخت و فوق کښې د ژوندون زهٔ لکه تخم پرېشان!
هله زرغون شوم په معنا کښې چې خو پرېوتلم

29/9/2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یوې پېغلې سندره

والوتم پهٔ خیال کښې د سیلۍ شومه
باد شومه، باران شومه بړلۍ شومه

خیال راته دستا د سپرلو راغللو
څانګه شومه، ګل شومه غوټۍ شومه

وخوړو تیندک مې ځواندانهٔ سره
ویښه شوم، بېداره ګړندۍ شومه

شور مې چې د خپلو بنګړو واورېدو
ساز شومه او سوز شومه شپېلۍ شومه

دا چې زهٔ د غرونو غرځنۍ شومه
تاپسې پرېشانه! لېونۍ شومه

25/11/2006

○

د سوي زړهٔ خبره چاته وکړم
دې ځواندانهٔ خبره چاته وکړم

چې هره خلهٔ وغوړ ته تېته شوله
خدایه! دا زهٔ خبره چاته وکړم

خپل سرومال به ترې قربان کړم واړه
د دې نه ښهٔ خبره چاته وکړم

محفل کښې ناست په اشارت پوی نهٔ شو
رېبار وبېل، څهٔ خبره چاته وکړم؟

د ښار لوګو کښې د ښار ورکو خلقو
زهٔ د خپل غرهٔ خبره چاته وکړم

نن مې زړهٔ شوے دے چې اوئې کړمه
هله د زړهٔ خبره چاته وکړم

۲۰۰۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې مطلع غزل

د یوې ورځې مسافر مهٔ شږه خوار شې
چې په تا باندې ئې لار دے غم ئې وکه

پهٔ هغه دنیا کښې شته دې سختے سختے
ای انسانه! نن دې وار دے غم ئې وکه

که مې زړهٔ هر څو مېخوار دے غم ئې نهٔ کړم
ستا په سترګوکښې خمار دے غم ئې وکه

ای لیلې! دغه د پئیو مئین پرېږده
هغه یار چې دې پهٔ دار دے غم ئې وکه

ځوان پرېشان دې چې داخل په استانه شو
لکه رِند هسې په وار دے غم ئې وکه

3/10/2016

وقتِ پیری

وخت د پیرې شو
اوس راته ښایه
د جمات لارې
صورت مې زوړ شو
زړګې مې موړ شو
ځواني مې خوارې
اوس راته ښایه
د جمات لارې

وخت د پیرې شو
تسبې په لاس کښې
مسواک په جېب کښې
زمَا سپینه ږیره
دا سپین غاښونه
دا سپینې داړې
اوس راته ښایه
د جمات لارې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت د پيرې شو
اوس تېر وختونه
نهٔ يادومه
په مخکښې زورکړم
په مخکښې څمه
کړم نېک کارونه
او نېکې چارې
اوس راته ښايه
د جمات لارې

وخت د پيرې شو
يَوه مې واورئ
حقونه مهٔ خورئ
مالونه مهٔ خورئ
ما که خوړل خو
ما که څهٔ ښبل خو
خو وارې نيارې
اوس راته ښايه
د جمات لارې

وخت د پيرې شو
عمر مې تېر کهٔ
دولت مې ډېر کهٔ
دا غلا دا سود مود
دا مې ټول هېر کهٔ
خدايه! اوس مرمه
ناري مې ناورې!
اوس راته ښايه
د جمات لارې

وخت د پيرې شو
خلهٔ دې کړشپه
کليمه وائې
الله کړې
بسم الله وائې
د جنت لارې
پرېشانه څارې
اوس راته ښايه
د جمات لارې

2/7/2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

زوړ واسکټ زړه کمبله به رواخلم
د سيالۍ د بازار تله به رواخلم

تا چې هم نوري رواخيستې صنمه
زۀ به هم درسره بله به رواخلم

دا يَوه ځپلۍ به واچومه پښو ته
شُکر خدايه! دا دے، بله به رواخلم

دا چاودني چاته هيڅ نۀ پرېږدي خدايه!
دا ! ماشوم بچي منګوله به رواخلم

شپونکے وائي پاس د غرۀ پۀ سر بدله
زۀ د دۀ نه لږ بدله به رواخلم

دا لاش لاش ځواني به ببرته ای پرېشانه!
ځوک به لاس راکړي! پخپله به رواخلم

7/10/2016

زۀ خو بې مثله محبت پېژنم
دا مې يقين دے، حقيقت پېژنم

د کائنات ذره ذره ته ګورم
زه خو د خدای شان وشوکت پېژنم

د زرو قدر د زرګر سره وي
زه خو د هر فنکار عزت پېژنم

دا چې په نيمه شپه ليکم سندري
زه د خواږې ژبې خدمت پېژنم

نظر ساتم دستا پۀ کړۀ وړۀ باندې
رقيبه! زۀ خو دستا نيت پېژنم

که ځوک مې پېژني، که نۀ پرېشانه!
زۀ خو خپل قام او خپل ملت پېژنم

15/9/2008

(c) ketabton.com: The Digital Library

قوالي

زۀ خو روح یم تا پېدا یم لویه خدایه
نۀ یم ختېه او نۀ اور یمه له ځایه
زۀ خو نور یم په ذی روحو کښې نُمایه
پېدا کړے دے له مخه د اشنایه
لویه خدایه لویه خدایه
پاکه خدایه پاکه خدایه

زۀ وجود یم د هر څۀ نه بې نوا یم
خدایه تا وته مسجود یم په دعا یم
هسې ختېه یم بې سود یم وارخطا یم
هسې دا سر په نمود یم خو خطا یم
لویه خدایه لویه خدایه
پاکه خدایه پاکه خدایه

که د عشق قیصه مې ګورې نو منصور شته
که د عشق قیصه مې ګورې کوهِ طور شته
که د عشق قیصه مې ګورې دستا نور شته
که د عشق قیصه مې ګورې دستا کور شته
لویه خدایه لویه خدایه
پاکه خدایه پاکه خدایه

زه خو ستا و قدرتونو ته په ځیر یم
لکه ستورے د فلک د ځان په ویر یم
د پیری لافې کووم خو چرته پیر یم
لړزولے خپل احساس او خپل ضمیر یم
لویه خدایه لویه خدایه
پاکه خدایه پاکه خدایه

دا همه زمکه اسمان دستا کرم دے
دشتې غرونه بیابان دستا کرم دے
ونې بوټې او حېوان دستا کرم دے
شه پرېشان لتا قربان دستا کرم دے
لویه خدایه لویه خدایه
پاکه خدایه پاکه خدایه

/7/2016

د حیا او د بقا دنیا ته ګورم
زه د نور او د رڼا دنیا ته ګورم

غوښ دے غوښ دے د ژوندون تسلسل غوښ دے
پهٔ امېد، امېد قضا دنیا ته ګورم

چې د زمکې د مخ ور راپسې بند شو
امکان نشته، چې به بیا دنیا ته ګورم

هر یو کس په دې بازار کښې سودائي دے
چې د سود او د سودا دنیا ته ګورم

نهٔ مې نن، نهٔ مې پرون سترګې ړندے وے
زهٔ پرېشان یم، د سبا دنیا ته ګورم

10/10/2016

نظم
تنهائي

ناست یم په تیارهٔ کښې ځان ته شمع بلووم
اوښکې مې بهیږي او سینه پرې سرېوَوم
زړه مې راډک شوے تېر وختونه یادوم
وریت مې دې نظر او زمانے ترې دوړووم
ناست یم په تیارهٔ کښې ځان ته شمع بلوَوم

جګ تور دېوالونه د کچه خاوروکوټه
نشته دروازه زاړه بوجۍ پرې اپوته
دلته په کرکۍ کښې د لرګي وړه ګوټکه
باد د شمع روح اخلي چې کوم طرف ته وړم
ناست یم په تیارهٔ کښې ځان ته شمع بلووم

زوړ د پړیوکټ لاندې ئې وچ او شنهٔ مزري
هلته کښې کوزه پراته څهٔ نور زاړهٔ کودري
دلته د لرګو پنجره کښې دوه واړهٔ تنزري
زهٔ هم په زاړه کمبل کښې ځان راټولووم
ناست یم په تیارهٔ کښې ځان ته شمع بلووم

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما هم خپل بياض او خپل قلم مخې ته ايښي
نيم سګرېټ مې لاس کښې نور مې سم مخې ته ايښي
غم دصنم ډېر او نور مې کم مخې ته ايښي
بس دا زخمي سر خو به پهٔ څه قلاروم
ناست يم په تيارهٔ کښې ځان ته شمع بلووم

29/9/2016

○

راشه لېږ واوره زما ستړې غزل
دا د شاهين د فکر وړې غزل

په نيم پلَو کښې دې مخ پټ کړو رانه
اوس خو پوره مې کړه نيمګړې غزل

که شهيد نهٔ شو نو غازي خو به شي
ورمه محفل ته سرپرېکړې غزل

دا لکه ګنګا، د خيالونو قلزم
اوبو راوړې، ګنګاخړې غزل

د زړهٔ په دشته لکه سيند پرېشانه!
د اوښ له سترګو پوره وړې غزل

15/10/2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

پاک سرزمین

(پاکه خاوره)

په خپل وطن کښې به خاني هم ملنګي کوومه
په پاکه خاوره د وطن به سربازي کوومه

د شهیدانو د غازیانو او نیکونو وطن
دا په نړۍ کښې د روښانه تاریخونو وطن
په ښو ځوانانو به هر چا سره سیالي کوومه
په پاکه خاوره د وطن به سربازي کوومه

تل لوړ لوړ غرونه ئې د فکر د عظمت نیښاني
دا شنهٔ فصلونه ئې د ناز او د نعمت نیښاني
په شنو سیندونو ئې د ژوند سره مستي کوومه
په پاکه خاوره د وطن به سربازي کوومه

مونږ د وطن په نامه چرې مصلحت نهٔ کوو
وطن موکور دے په خپل کور کښې بغاوت نهٔ کوو
وطن چې نشته څهٔ مزه؟ چې زندګي کوومه
په پاکه خاوره د وطن به سربازي کوومه

دعا کووم چې پاکه خاوره دې تل ښاده اوسي
تل دې د امن فضاګانو کښې اباده اوسي
په هر لمانځهٔ کښې به وخدای ته دا زاري کوومه
په پاکه خاوره د وطن به سربازي کوومه

5/10/2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

نغمه کړه پورته سرودنوازه
غوټۍ په باغ کښې خولګۍ کړه وازه

که ئې په زمکه اسمان به مومې
راشه خبر شه له دغه رازه

ای زما عقله د عشقه لرې
زما جنونه زما همرازه

زۀ دې مړ نۀ شم تۀ دې ژوندې ئې
ای زما موري د ژوند اغازه

تۀ کرم وکړې نیازمندې ډېره
کریمه ربه! ربه بې نیازه

دسحر باده، پرېشان منت کړې
پېغام ئې یوسه بیا تر حجازه

17/10/2016

نظم

ای لمر مخیه
سحر مخیه

ګلبدنه
عنبرمخیه

سیم وزره
ګوهر مخیه

شکرلبه
شکرمخیه

هنروره
هنرمخیه

لتا زار شم
ستانه زار شم

4/10/2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

دهجر شپه مې مېلمانه ده رانه ځان ورک شوے
زما په توره شپه کښې شپه ده رانه ځان ورک شوے

دومره بدرنګ نۀ يم مدام چې پکښې ځان ګورمه
که مې په لاس کښې ائينه ده رانه ځان ورک شوے

ولے مې ځان تللے په وينبه دے په بل ځان پسې
د خپله ځانه مې ګيله ده رانه ځان ورک شوے

چې ځان مې نشته دے په ځان کښې زما ځان نشته
ژونده! بې ځانه که لمحه ده رانه ځان ورک شوے

د ځانځانې په دغه دورکښې زما هم پرېشان!
د زمانې غوندې قصه ده رانه ځان ورک شوے

19/10/2016

○

هر وګړې مو د قام که باهنر شي
دغه کاڼي به د لعل هسې سرۀ زر شي

غزونې ئې که وکړے په خپل ذات کښې
دا قطره به په صفات د سمندر شي

له خبرو ناخبر دي ځنې خلک
له خبرو به خبر شي که خبر شي

چې تضاد لري هر څيز مايوسه مۀ شې
دغه تورې بلا شپې به روڼ سحر شي

ای پرېشانه! ستړګې پورته کړه اسمان ته
چې د خيال په وسعتونو دې نظر شي

7/4/2013

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

هغه وخت هغه خبرې
پسرلې ګل سندرې
ماشومتوب دغم نه لرې
آ دجګو غرو ګورګورې
چې رایادېږي شي لمبه شم
په زړه اوسوزم ایره شم

جیناکۍ دسیند د غاړې
سرې غوټۍ په بام ولاړې
ورکولې به ئې غاړې
خدای خبر چې چرته لاړې
په دې خیال شمه خفه شم
په زړۀ اوسوزم ایره شم

آ ټالونه هغه ببرې
رانه کله به شي هېرې
له مې اوس په خیال کښې ځانګې
شي چپې مې په زړۀ تېرې
بس دخوب وخیال قصه شم
په زړۀ اوسوزم ایره شم

څه د اوړي سرې غرمې وې
غرمې څه خولې وې
اېلې پښې به ګرځېدلو
څومره ښکلې ورځې شپې وې
څنګه نن د درد نغمه شم
په زړۀ اوسوزم ایره شم

2006(شوال. ګربز)

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

ستا د سپینو لاسو جام په ما روا شه
دا شراب شراب ماښام په ما روا شه

ګلبدنه! د ازغو څوکې سنبهال کړه
هسې نه چې انتقام په ما روا شه

رواجونه څه روا څه ناروا دي
څهٔ امکان! چې دروبام په ما روا شه

ستا هزار فتوې، زما هزار غزلې
بده مهٔ ګڼېږه، الهام په ما روا شه

د پرېشان سلام به تل په تا روا شي
ستا د سپینې خلې سلام په ما روا شه

20/10/2016

بې مطلع غزل

چاته مړوند، چاته شو قبر سکون
چا زخمې سر له خپل زنګون اوبخښهٔ

د سبا لار مې ځان ته اویستله
ما خو هر نن وته پرون اوبخښهٔ

د قتل خون ئې پما اوبخښلو
ورته مې بیا د ځیګر، خون اوبخښهٔ

د خدای قدرت ته په سپرلي کښې ګوره
هره ذره ته ئې ژوندون اوبخښهٔ

د اوښکو رُود په مخ ځنځیر پرېشانه!
خیال ته مې بیا نوې مضمون اوبخښهٔ

24/10/2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

بېدار سړیه
هوښیار سړیه

یه وسړیه
په لار سړیه
کار ته مې پرېږده
ووزګار سړیه
دغرۀ سړے یم
دښار سړیه
رنځور به تۀ ئې
بیمار سړیه
زما خوښ نۀ ئې
مکار سړیه
عاشقي مۀ کړه
دکار سړیه
راشه پخله شه
اویار سړیه

پرېشان سړیه!
خمار سړیه

25/10/2016

○

داچې پوري په دې غرونوکښې میشتۀ دي
د غرۀ خلک دي، خو څومره پښتانۀ دي

دغرۀ خلک دي، خو څومره پښتانۀ دي
دا چې پوري په دې غرونوکښې میشتۀ دي

د بلبل فریاد به واوري په ګلشن کښې
ستا زما سره یو څو قدمه تلۀ دي

خاک به مومي اوکه نۀ، خاکي وجوده!
که لېوان به دې په سرو غوښو ماړۀ دي

دغه رنګ قبر دچا دے؟ دلته خدایه!
د یادونو مشالونه چې پرې مړۀ دي

ستا ومخ ته د پرېشان حېرانې سترګې
د عجم پېغلې حجاز ته په کاتۀ دي

27/10/2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

باران پهٔ غرهٔ ورېدهٔ
خوک مې په زړهٔ ورېدهٔ

پهٔ تا به څهٔ ورېدل
زما لېمهٔ ورېدهٔ

اسمان چې څو تنېدهٔ
دومره اونهٔ ورېدهٔ

مهٔ کړه تپوس د باران
تور ابر تلهٔ ورېدهٔ

سالو په مخ ئې پرېشان!
اوبهٔ اوبهٔ ورېدهٔ

27/10/201

د لفظونو په سینوکښې پرېشان محسود

○

شبنم که ګل وته ښکلا بخښله
د سحر باد هم ورته ساه بخښله

زما له سترګو نه به څهٔ شرمېده
خو خپل ښائیست ورته حیا بخښله

بې له سودا نه مې بل سود نهٔ کېدهٔ
څه که مې فکر ته سودا بخښله

دې اوربلکه ته تیارهٔ کښې خلکه!
دغه رڼا د کمال چا بخښله؟

دا له ازله تر ابده پرېشان!
یَوې دنیا، بله دنیا بخښله

8/11/2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

ازاد نظم

ولې؟
چې اووینم
دا ګېرچاپېره
جګ محلونه
ځان راته قېد وښکاري

2016

نظم

سبا بیا
بیا سبا
د سحر
پهٔ رڼا
پهٔ خندا
پهٔ ګډا
ښهٔ پهٔ ناز
او ادا
پهٔ دعا
مدعا
ځم تر
ښکلي اشنا

سبا بیا
بیا سبا
څهٔ پهٔ خیال
پهٔ کمال
پهٔ امېد
د وصال
چې هجران
دے وبال
پهٔ وفا
پهٔ رضا
ځم تر
ښکلي اشنا

سبا بیا
بیا سبا
چې سحر
شم بېدار
پټ له مور
پټ له پلار
ښهٔ پهٔ ډول
پهٔ سینګار
پهٔ حیا
باحیا
ځم تر
ښکلي اشنا

سبا بیا
بیا سبا
ورته کړم
به ګیلې
څو د مینې
قیصې
څهٔ خوارې
څهٔ پستې
پهٔ بیا بیا
پهٔ بیا بیا
ځم تر
ښکلي اشنا

/2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

دګل د خاموشۍ نه وه د چا خاموشي زیاته؟
فطرته! پۀ څو چنده وه، زما خاموشي زیاته

یو چرته به مې شپه وه ،چې به شور وو پۀ عروج کښې
هو، چرته چې جانانه وه بلها خاموشي زیاته

هیڅ پوی نۀ شوم چې بیا څنګه تیارۀ راغلله خدایه!
هیڅ پوی نۀ شوم چې بیا وه د رڼا خاموشي زیاته

هو، نن خو چې وای بس لکه هوا خاموشي زیاته
هو، نن خو چې ببخي وای لکه ساه خاموشي زیاته

پرېشانه! جدایي خو لکه مور د خاموشۍ وه
تۀ ګوره د آدم او د حوا خاموشي زیاته

11/11/2016

ای انسانانو!!!!

انسان خفه دے
له انسانانو
بچي يې ژاړي
پۀ اور سوزيږي
شپه ورځ قتليږي
يو رود روان دے
د اوښکو وينو
آه وفغان دے
د مظلومانو
انسان خفه دے
له انسانانو
،،،،،،،،،،،

مرغۍ له ځالے
بهر نۀ ووزي
اکثر وي کور کښې
اکثر نۀ ووزي
وارۀ بچي يې
له لوږې ومري
کور يې ويجاړ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خونه تاله شه
د دې بازانو
انسان خفه دے
له انسانانو

وغرۀ ته نۀ ځي
پۀ کور کښې پروت دے
نۀ خو اوبۀ څښې
نۀ څۀ واښۀ خوري
ژوند يې مړګونې
زړۀ يې رنځور دے
رحم خو نشته
حيوان زړۀ بد دے
له حيوانانو
انسان خفه دے
له انسانانو

خدای چا ناراض کړ
اور چا بدنام کړ
جنات لګيا دي
حشرات لګيا دي
ماران خوړل کا
مهيان داړل کا
ازغي چيچل کا
آب مړکول کا
ای انسانانو!
انسان خفه دے
له انسانانو
....

17.01.17

(c) ketabton.com: The Digital Library

دومره حسن ستا د سترګو په چینه کښې
سمندرمې پابند اولید په کوزه کښې

نن دوزخ ته یې روان پرون جنت وو
شېخه! دومره غټ تضاد په عقیده کښې

ګمانونه د یقین سندرې وایي
زهٔ هم اوسم په اخبره زمانه کښې

ماته پته ده چې زهٔ به ډېر خوروور شم
زهٔ به ځای نشم د ذات په دائره کښې

ستا د حسن په مندر کښې تقوی څهٔ ده
ډک جامونه دي او پروت یم په سجده کښې

د احساس له اذیته خپل ځان ژغوري
پرېشان پټ دے لکه شېخ خلوت کده کښې

10.11.2016

په دې ورایه توره ډېره نوم زما دے
تهٔ پرې کښېنه زوروره نوم زما دے

دا جرس کښې چې غرېبي لا رویه!
دا بې خوفه بې خطره نوم زما دے

شېخه! دا ستا د فتوو په تور کتاب کښې
که دې خیال وي له یو سره نوم زما دے

که د شعر په حقله وایې دعوه ګیر یم
د دامان نه تر پیرغره نوم زما دے

نن ئې وېل چې ای پرېشانه! ستا دلاسه
دا په هره خلهٔ سندره نوم زما دے

22.11.2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

کبر خو دې زده دے

خدای خبر دلبرې که په ژوند به زما هېره شې
کبر خو دې زده دے چې له نازه په ما تېره شې

کبر خو دې زده دے چې خندا کوې په سترګو کښې
بیا دچا مئن د زړۀ سودا کوې په سترګو کښې
ته په دې بیوپارکښې وائیم نوره هم ماهېره شې
کبر خو دې زده دے چې له نازه په ما تېره شې

کبر خو دې زده دے چې خپل خیال ښکله سندره کړے
ژوند نغمه نغمه شي چې ته جوړه یوه سندره کړے
پټ یمه خوشحال لاس په دعا یم چې شاعره شې
کبر خو دې زده دے چې له نازه په ما تېره شې

کبر خو دې زده دے چې خوارۀ کړې خپل زلفان ښکله
ښکله ګرفتار کړے بې دلان او مئنان ښکله
هسې نه ورې چې پخپل دام کښې چرته ګېره شې
کبر خو دې زده دے چې له نازه په ما تېره شې

کبر خو دې زده دے چې پرېشان نه مروره یې
ته د خپل شاعر جانان نه مروره یې
رایې د زړۀ کورته چرته بیا ګلې د خېره شې
کبر خو دې زده دے چې له نازه په ما تېره شې

د لفظونو په سینوکښې پرېشان محسود

راشه زاهده! چې خیال سر پورته کړو
ستا له خوابه خو سوال سر پورته کړو

محبوبې ستا قامت به ښکله وینم
ستاسو د کور رنګ دیوال سر پورته کړو

زۀ به هم خپل جنون رااوپاروم
پیره ! چې تا کښې جلال سر پورته کړو

د یوې لحظې د انتظار وعده دې
زر ځله ماته شوه کال سر پورته کړو

دا ښوک په هغه بام ښکاره شوه پرېشان!
که له کوم غرۀ نه هلال سر پورته کړو

27.11.16

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمر

له مشرقه بهارونه زهٔ راوړمه
پهٔ هر لوري سرهٔ ګلونه وشیندمه
درنها وزر خوارهٔ کړم ولونه ولونه
زهٔ د ژوند د سبا زیری، امېدونه

که هر څو یم په وجود کښې سرهٔ اورونه
دا د سرو لمبو خراب مست طوفانونه
خو په زمکه کړمه بل سپین مشالونه
لکه شمع ځان کړم ویلې غرونه غرونه

دا زما په رڼا ونې بوټي پابي
هر ذي روح له دې پړاوه ژوندون بیابي
د دنیا په دې باغونوکښې ځان پیابي
بس زما سره خو دا خویونه ښابي

پهٔ نظام کښې زهٔ وړه شان پېمانه یم
پهٔ وسعت کښې د وړې شګې سینه یم
زهٔ که هر څو د رڼا يَوه چینه یم
د طواف پهٔ دائره کښې پهٔ سجده یم

زهٔ ګرمي د شرق زګونوکښې پېدا کړم
د منزل اتهٔ قدمه زر پورا کړم
د تیارې نه د رڼا قیصه رښتیا کړم
پهٔ هر لور ښکارم مدام سپینه بربښنا کړم

دا بلبل چې پهٔ سحرکښې نغمه خوان دے
له فطرته چې شبنم پهٔ ګل پرېشان دے
دا زاهد چې د جمات پهٔ لو روان دے
هر وجود کښې تاباني زما د آن دے

....

21.12.16

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خاکي آدم وجود

د خاکي آدم وجود کښې دا رازونه نوراني
پۀ هر تارکښې یې پېئلي صفتونه رحماني

دا خبرے قدرتي دا لفظونه الهامي
اوازونه غېباني کېفیتونه وجداني

دوه رڼې سترګے چینې پکښې حجم دریابي
پۀ دماغوکښې پراتۀ عالمونه طوفاني

پاس تر عرشه رسېدل دا پہ یو قدم ببخي
رازونیاز د کوهِ طور بل خواه تخت سلېماني

دا جلالِ عمري دا جمالِ یوسفي
دغه متېې د خالد دغه توره د علي

سپین مخونه أئینې اننګي سرۀ ګلابي
نرې ملې، شونډې زلفان پرېشان حسن نسواني

5.1.17

د لفظونو په سینوکښې پرېشان محسود

○

تا د خیال پۀ لاسو ونیو ماته ګل
ماهم وتومبۀ کمڅی کښې تاته ګل

د وختونو موسمونه دي بدلیږي
چاته لاس کښې ازغي ورکړي چاته ګل

د ژوند لارې پۀ ازغو نۀ ښائسته کیږي
راشه وکړه اشنا ببدیاته ګل

ده دنیا پہ ثنویت باندې ولاړه
وي رښتیا د هر ازغي وشاته ګل

پسرلی شو پۀ هر لوري سبزه زار دے
دلته ګل او هلته ګل هر خواته ګل

راشه ښخ کړه پۀ دې خاوره کښې تخمونه
چې زرغون شي زبړ او سرۀ سباته ګل

زما کار شوکول نۀ دي د سرو ګلو
زۀ پرېشان خو تل پرېردمه بیاته ګل

10.01.17

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسان خفه دے

انسان خفه دے
سترګې غمژنې
له اوښکو ډکې
لاس یې پۀ زنې
پۀ ماتمونو
ګډ پۀ ویرونو
ځورول کیږي
ژړول کیږي
خفه خفه دے
انسان خفه دے

پۀ چاړو غوڅ دے
نور پرې تبغ پڅ دے
پۀ ګولو مړ دے
څنګه خړ پړ دے
چرته لاش لاش دے
چرته پرې لاس دے
کله یې سر غوڅ
څۀ دلخراش دے
ذره ذره دے
انسان خفه دے

روان له جنګه
له وطن لرې
خونه یې ړنګه
کنډې کېږي
واړۀ بچي یې
له یرې ژاړي
مورکۍ شهیده
ورک بابا غواړي
پۀ ویر اخته دے
انسان خفه دے

چرته زندان کښې
د جنګ مېدان کښې
پۀ خوب ودۀ مړ
پۀ بیابان کښې
لاس پښې ترلي
سترګې یې پټې
سلګۍ وهینه
له دنیا ځینه
څۀ یې ګناه دے
انسان خفه دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدایه مړکیږي
انسان دړدیږي
پهٔ خپل شناخت یې
زړهٔ ډېر بدیږي
ځورول کیږي
ژړول کیږي
ستا کرم غواړي
وتاته ژاړي
دستا بنده دے
انسان خفه دے
....

17.01.17

○

مړي دي راپاځي د ژوندو پهٔ غم دې وژاړي
مړي اوښکے دې توئ کړي مړې پرېشانه! سم دې وژاړي

بیا دې روڼ سحر شي د فطرت پهٔ رنګینیوکښې
سور ګلاب دې وخاندي او سپین شبنم دې وژاړي

دا د بت پرستو مایوسي هم د ستایلو ده
نور خو دوئ پوهیږي نه خو خوار صنم دې وژاړي

اې د وخت قاضي! ستا د انصاف پهٔ تله سترګی دي
نهٔ چې مظلوم بیا وژاړي غواړو ګرم دې وژاړي

مونږ به یې فتوی پهٔ ځان د قتل بیا حق وګڼو
شېخ دي لږ مسکے شي او یا پټ مبهم دې وژاړي

اووایه پرېشان ته یار دې لاړو خو بیا راباشي
هسې نه ډېر وژاړي رباره کم دې وژاړي

18.01.17

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خدايي تصوير

دا وړې نازکې شوندې
دا معصوم تت آوازونه
پهٔ ورو نازکو شونډو
د ادې بابا نومونه
دا واړهٔ نازک مخونه
دا واړهٔ واړهٔ لاسونه
دا وړې د مرغکۍ پښې
دا بې ځايه قدمونه
دوه وړې سترګې اى ربه!
د مورکۍ دوه جنتونه
پهٔ دې سترګو کښې ژوندونه
پهٔ دې سترګو کښې خوبونه
دغه لوېشت وړه سينه کښې
دا اومهٔ زګونه
د پيشو معصوم خوبونه
د هوسۍ پشان غوړونه
د پرېشان بابا خبرې
بس چې ختمې پهٔ دې کړونه
که د خداى ديدار ارمان شو
د خدايي تصوير مې اوليد

23.01.17

وجودونه وو پهٔ لار باندې روان وو
دوه ځانونه وو پهٔ لار باندې روان وو

عاشقان يې لکه وچ خشاک ايرې کړل
سرهٔ اورونه وو پهٔ لار باندے روان وو
خوب مې اوليد چې قاتله ستا وکورته
غوڅ سرونه وو پهٔ لار باندے روان وو
سم بسونه وو چې دوئ پکښې سوارهٔ وو
محلونه وو پهٔ لار باندے روان وو
دستائلو قامتونه وو واعظه!
چنارونه وو پهٔ لار باندے روان وو

د پرېشان همنوا نهٔ وو ستا يادونه
مست غمونه وو پهٔ لار باندے روان وو

7.02.17

(c) ketabton.com: The Digital Library

افسانوي خيال

يوه ورځ پهٔ روڼ سحر
تېرېدم پهٔ يوګودر
هغه کنده کنده لار
هغه کاڼي کاڼي غرونه
ټوپک لاس کښې ښکار پهٔ نيت
وم روان پهٔ حقيقت
يوه چهترۍ راسره لاس کښې
يو دوربين مې وو پهٔ غاړه
داسې خړه غونډې ورځ وه
پهٔ آسمان توره ورېځ وه
چنارونه پهٔ ګډا وو
شنو مماڼو وې سندرې
نرمه نرمه شان هوا وه
ډېر دلرې تندرونه
غورځېدل سپينه برېښنا وه
خو زهٔ بيا پخپل نيت ټينګ وم
تلمه لار مې لنډوله
زوړ ناستې مې يادېدلو
ما وې لږ به ياد تازه کړم

د هوسۍ کورته به ورشم
مشغوله به ورسره وکړم
بل زهٔ هم کورته راغلې
څهٔ د ډېرې مودې پس يم
د وختونو پهٔ درک يم
د ډوډۍ پهٔ تکل ورک يم
پهٔ دې خيال کښې ومه تلمه
خپل نظر راځنې ورک وو
څهٔ يادونو وم اخيستې
څهٔ وختونو افسانې وے
د خپل ځان سره اخته وم
د ګرېوان سره اخته وم
چې مې پينه کله تيندک شوه
لږ پهٔ هوش شوم رابېدار شوم
يو خواه بل خواه مې نظر کړو
چې لږ پورې خواته ګورم
,, ما دغرهٔ هوسۍ غوښتلې
چې د خيال پهٔ هوسۍ پېښ شوم ,,
نو زار وينم چې څهٔ وينم
دواړه سترګې که کړم پټې
هم نو بيا يې له ښهٔ وينم

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه سپوږمۍ پۀ بام ولاړه
دځوانۍ پۀ بام ولاړه
د وطن پۀ کوهِ کاف کښې
ښاپېرۍ پۀ بام ولاړه
کله کله پۀ سندرو
کله کله پۀ خبرو
کله يار ته دعاګانې
کله مستې ښېرې ورانې
د ديدن يې ارمانې ده
پۀ سرۀ اور يې زندګې ده
د نظر د سوال لمن کښې
د دې برخه جدايې ده
نو ما ځان کړو ناخبره
پټ يې بل لورته روان شوم
د هوسۍ پۀ ښکار پښېمان شوم
پۀ دې وخت کښې باران راغې
ما چهترۍ کړله راخلاصه
ټولې ترې هم لمدې شوې
د خوئېدلو هم خطره شوه
خو ما هم توکل وکړو
پۀ مزه مزه ورتلمه

چې لږ نور هم ورنيږدې شوم
نو يو بوټي ته تکيه شوم
دوه غوږونه مې څلور کړل
دوه مې نور هم پۀ ځان پور کړل
وايې
جانانه نن خو راخطا شې
او چې لمده خوشته دې غېږې ته درشمه
ما وېل دومره زړګی مۀ خوره
دا ارمان به دې پوره شي
دا ګيلې مانې دې ختمې
دا مېئن زړۀ به دې سوړ شي
پۀ ديدن دې زړګی موړ شي
د خپل خيال پۀ لمن نغښتې
له د ځان سره اخته وه
د يادونو د عمرونو
د جانان سره اخته وه
ناګهانه مې ورټوپ کړۀ
ما وې دا څۀ وايې څوک يې
دواړه سترګې مې يې پټې
څۀ پۀ خپل نرې څادر کړې
وارخطا شوه بوږنېدله

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې وره سپینه خولګۍ یې
بس ژاړا ته جوړېدله
لوپټه مې ترېنه لرکړه
ښکلې سترګې یې ښکاره کړې
له مېږې مېږې کېدلې
څهٔ پهٔ سپینو سپینوګوتو
یې څهٔ رو رو سولوَلې
چې یې اولیدم توبه شه
سره غوټۍ پهٔ غرهٔ کښې واه شه
,, وې دا تهٔ یې ، دغه تهٔ یې ,,
پهٔ تعجب سره یې اووې
ما وې زهٔ یم ستا جانان یم
ما وې زهٔ یم ستا ارمان یم
پهٔ جاموکښې نهٔ ځائېدله
پهٔ دیدن نهٔ مړېدله
د وصال تندې اخیستې
له فراقه جل وهلې
وېل یې دلته ښنګه راغلې
بیا دې ښنګه اولیدمه
ما وېل تهٔ خو بس سپوږمۍ وې
پاس پهٔ بام چې ځلېدلې

ما به خود هم تهٔ لیدلې
دا خبرې موکولې
چې باران هم پهٔ شېبو شو
د چهترۍ نه قیصه لا ړه
د ږلۍ باران شورو شو
تهول وطن اوبهٔ اوبهٔ شو
فضا یخه شوه ساړهٔ شو
ما وې ځه بس دې چې درومو
ګنې زړونه خو مو نهٔ ځې
خو څهٔ وکړو مجبورې شوه
دا سیلۍ هم راشروعې شوه
خو لېواله د دیدن وه
پهٔ دیدن نهٔ مړېدله
بس اخبر یې مجبورې شوه
ځنګېدلې پهٔ مرو غړو
راغله ښنګ ته لاس یې راکړ
بس روان شوو تللو تللو
چې د کلې خواته راغلو
ماوې بس دې رخصت راکړه
مړې مړې اوښکې یې راتوئ شوې
زما زړهٔ یې هم راډک کړو
هغه خپل کوره ته لا ړه
پرېشان خپل کلې ته راغلم

د لیکلو تاریخ : 2006

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چې سپرلے وغزيږي بيا
شين خادر به وغوړيږي بيا

بيا به دا زړې مېخانې خلاصې شي
مست رندان به وځنګيږي بيا

شېخه! که يې مړه مړه درته وخندل
پته به دې اولګيږي بيا

يخ شمال به اولګي نرې نرې
يخ باران به اوريږي بيا

امن ازادي د ژوند رنګونه دي
ياره که څوک وپوهيږي بيا

حق د تبسم دې هر مخ ومومي
نه چې چرته وژاړيږي بيا

بيا به شي فضا ټوله خوشبو خوشبو
هر نفس به وموسيږي بيا

شي به رواني پېدا سيندونو کښې
شني ويالې به وبهيږي بيا

بيا د شنو پټو په غاړو کښې
شنه غانټول به وټوکيږي بيا

شي به د وحشت ګرېوان تنې تنې
لاس به ورته ورسيږي بيا

وريځې به د امن په وطن راشي
لوى مولا به ورحميږي بيا

دا چې د سپرلو سندرې اوواېي
څوان پرېشان به وتوانيږي بيا

21.1.17

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کله خو جام پورته شي له خونده
ساقي هر وخت خو مستي وي او نهٔ تنده

دا تهٔ مرګ يې او که ژوند قيصه کړه سپينه
چې ناري درکښې د مرګ اورمه ژونده

د دې دور د انسان غمزنې سترګې
د دې دور وجود دَل د وخت پهٔ ژرنده

دومره تنده خو مې شته چې دې ترمه
ګنې اوس به دې دا تول وچ کړمه بنده

خدای کړي مينه د انسان سره پرېشانه!
له سل ميانډو نه هم ډېره پهٔ خو چنده

21.1.17

د نمرود سرکشي

يوه ورځ رب اووې د مرګ وفرشتې ته
چې دهيان کړه د عبرت ډکې قيصې ته
ستا پهٔ کارکښې خو روحونه اخيستل دي
د ژوندیو د ځانو قبضه کول دي
وايه رحم دې پهٔ چا دے دستا شوے؟
چې دې روح ترې اخيستهٔ ، زړهٔ دې پرې سوے؟
دې ځواب وکړ چې زړهٔ مې ډېر پرې سوزي
خو له حکمه ستا، زما سرکله خوزي
رب ترې بيا وکړ تپوس چې مګر وايه
چې دې زړهٔ پرې رقيق شوے هغه بنايه
فرښتې د مرګ تسليم کړه چې اې ربه
يوه قيصه خو شته چې ډېره ده عجبه
يَوه ورځ د سمندر ارته سينه کښې
يوه کشتۍ کړله موجونو پهٔ ولقه کښې
ستا پهٔ حکم مونږکشتۍ ذرې ذرې کړه
زندګي مو د نفوس خاورې ايرې کړه
خو له دې چې پکښې دوه نفوس شول پاتې
يَوه مور او بل يې زوی سپېرهٔ ميراتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی چې دواړه په تختۍ د مړک سوارۀ وو
په ساحل له سمندره په واتۀ وو
په نجات مې چې د دوی شو زړۀ خوشحاله
بیا فرمان وشو له لور د لم یزاله
چې له مور نه یې روح واخله او دا پرېږده
دا ماشوم بچې یې بېرته تنها پرېږده
ستا په امر مې روح واخیستۀ له موره
او ماشوم بچي ژړل په زوره زوره
په دې وخت کښې چې زما په زړۀ څۀ تېر شول
هغه هر څۀ خدایه تا وَته برڅېر شول
ستا له حکمه روکشي شي څوک کولے
د قضا فېصله ما په زړۀ منلے
ما چې کوم غم برداشت کړے هغه وخت وو
د ماشوم بېکسي خدایه د دۀ بخت وو
له مې اوس د دړد منظر له خیاله نۀ ځي
هغه سوز مې د نظر له خیاله نۀ ځي

الله اووې چې اوس واوره عزرائیله!
اوس د دې ماشوم قیصه ښه له تفصیله
ما اوبو ته حکم ورکړلو د وړلو
چې دا یوسی وځنګل ته د سرو ګلو

چې سوسن وي او رېحان وي خوشبویې وي
دا چې چرته د خوړو اوبو چینې وي
ما نازل کړل پرې بې شمېره نعمتونه
په دې باغ کښې د مرغو سل اوازونه
د نسرین په بستره د دۀ خوبونه
بلا چرته کښې خفګان مصیبتونه
بیا مې لمر ته حکم ورکړو چې ای لمره!
چې شغلې دې تېزې نۀ کړے شه خبره
بیا مې اووې چې هوا رو پرې چلېږه
وریځې تۀ هم تر هغې مۀ پرې ورېږه
تندرونه د اسمان مې هم خبر کړل
خزانونه مې بهار ته برابر کړل
ما د پړانګې شیدۀ ورکړلو پرې ځوان شوو
دا ماشوم بچې پرې هسې پهلوان شوو
چې یې وخت شو د شیدو د پرېښودلو
بیا مې امر کړ جنات ته په وئیلو
په اسرارو یې خبر د پاچاهۍ کړئ
دۀ ته ژبه هم ور زده ښه ګړندۍ کړئ
ما د دۀ پرورش وکړو بې مثاله
لکه څنګه چې هر کار کړم د کماله
عنایات زما په دۀ باندې بې شمېره
بې اسبابو زما لُطف مهرباني ډېره

(c) ketabton.com: The Digital Library

مګر دهٔ ناشکري وکړله مردود شوو
عزرائیله! دا بچي لاړو نمرود شوو
ارادې یې خطرناکې شوې بل لورته
ابراهیم خلیل الله اچوي اُور ته
بس پکار ده چې د خدای د قدرتونو
شکریه یې کړو ادا د نعمتونو
چې له مال او له دولت او له منصبه
مونږ مغرور او سرکش نهٔ شو پهٔ دې ژبه
ګني هم زمونږ انجام به د نمرود شي
دا دنیا هم اخرت به مو بې سود شي
داسې نهٔ چې د الله له نعمتونو
سرکشي واخلو او راشو پهٔ جنګونو
ورنه حشر به زمونږه خطرناک وي
دګناه ګناه عذاب به مو دردناک وي

/2/2017

سبا تګ دے

ن یو دلته پهٔ بل لوري سبا تګ دے
څه چې یاره ښهٔ وشوري سبا تګ دے

ن دې یار رانه مخ نهٔ پټوي خلقه
ن دې ښهٔ ښهٔ راته ګوري سبا تګ دے

پهٔ اوښانو باندے کتې ګوّرې بار دي
خبر نهٔ یې راشه وروري سبا تګ دے

بس دې خدای دې شه پهٔ لوري سبا تګ دے
بس دې خدای مې شه پهٔ لوري سبا تګ دے

که ازغي خوک د پرېشان پهٔ لار کښې کري
که خوک سرهٔ ګلونه پلوري سبا تګ دے

11.3.17

(c) ketabton.com: The Digital Library

مړه کوشش کښې چرته ده کامیابي!!!

یوه ورځ مې
خپل د پینځو میاشتو بچی(رومي)
پهٔ غېږکښې نیولے
نیږدې پهٔ سپین دیوال یې
چې خپل تت عکس ولید
هغهٔ کوشش وکړو چې
پهٔ ورو ښکلوګوتو
خپل عکس ونیسي خو
بلا شو چرته کامیاب !!!!!

همت

هر یو غم ته سینه ارته لکه غرکا
ګذارونو ته د وخت ځان برابرکا

ځوانمردي ځان کښې پیدا کا ای پښتونه!
د بابا شمله بیا نېغه پخپل سرکا

پېنځهٔ ګوتې هم وجود د موتې مومي
څاڅکي څاڅکي ګوره هم جوړ سمندر کا

چې همت او تخلیق دواړه سره یو شي
پهٔ کیمیا به د وطن کاڼي سرهٔ زر کا

ژوندون ډک له کړاوونو دے پرېشانه!
د همت پهٔ خوی خپل زړهٔ ورته د غرکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

مزل

هله ځئ چې ځو مزل کړو
د منزل پهٔ لوري زغل کړو
یو مقام ته ورسېږو
خپل مرام ته ورسېږو
چې مزل مزل مزل کړو
هله ځئ چې ځو مزل کړو

وي که غرونه دریابونه
که سیندونه طوفانونه
که هر څومره فاصلې وي
که ساړې وي که تاودې وي
بس پهٔ پاک اللّٰه توکل کړو
هله ځئ چې ځو مزل کړو

د ژوندي ضمیر خاوند شو
چې یو متهې یو مړوند شو
چې دا بُغض کینې ختمې
کړو دا تېولې لانجې ختمې
چې دا خپل وطن موګل کړو
هله ځئ چې ځو مزل کړو

یوه چغه د ژوندون شو
انقلاب شو یو بدلون شو
خپل حالات بدل کړو خپله
د اټک نه تر کابله
پښتانهٔ خپلوکښې خپل کړو
هله ځئ چې ځو مزل کړو

خپل خوشال ابمل خان یاد کړو
اعتماد زړو کښې اباد کړو
د جمال ډېوټ مړ نهٔ شي
د جلال ډېوټ خړ نهٔ شي
شمع بله د محفل کړو
هله ځئ چې ځو مزل کړو

3.11.2007

(c) ketabton.com: The Digital Library

مونږه د دوران سترګي ليدلے دي
سرې مو د ارمان سترګي ليدلے دي

زۀ وم پۀ ژړا او ژړېدم پکښې
بيا مې د خپل ځان سترګي ليدلے دي

باده سلابي مې شه پۀ سترګوکښې
تا خو د جانان سترګي ليدلے دي

نن چې د سپرلو سندرې وايو مونږ
مونږه د خزان سترګي ليدلے دي

دا چې يې ورې سترګي پرېشانې دي
دا يې د پرېشان سترګي ليدلے دي

5/2/2017

وحشته!

زما پۀ شونډو له بلا بلا سوالونه پراته
وحشته! دومره زر مې روح له وجدان مۀ تېښتوه
ما خو د وخت پۀ سرو غرموکښې دي ورکړے وينې
د ژوند سپرلي مې پۀ لمبو د هجران مۀ سوزوه
زۀ لکه ذړد ځم د يوې څړيکې نه تر بلې څړيکې
تۀ مې پښوکښې زولنې د جنون مۀ شړنګاوه
پرېږده چې زه لکه د څړيکې پشان پټ بهېږم
تۀ مې د اوښکو نه تصوير د لمبو مۀ جوړوه
زۀ د ژوندون پۀ ګرمو چغوکښې يوازې خوښ يم
ودۀ پښتون د بې غمې د خوبه مۀ ويښوه
پرېږده چې ځم پخپله مخه خپل منزل ته ځمه
د وخت زلمې د طوفانونو ښخه مۀ يروه
زۀ ابدالي ، ميرزالي خان يم داسې نور ګوره
پرون يادکړې سبق دومره زر مۀ هېروه
پرېږده چې زۀ پۀ مسته وينه ښو جملې وليکم
بيا پۀ تاريخ کښې د پښتون تېر قيصې وليکم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېږده چې څم پخپله مخه سمې غرونه وهم
د خپل مزل پهٔ تګ و دو مرام ته ورسېږم
زهٔ چې د خپل بابا د تورې او قلم مېدان کښې
خپل پښتانه خپل دیوانه خیالونه اولړزېږم
زهٔ خپله چغه نن د ژوند د ویر نړۍ کتاب کښې
لکه بلبل د ګل پهٔ شونډو باندې اوچغېږم
هر چاله ورکړمه احساس د انسانیت د خاطر
د هر چا زړهٔ کښې د هر چا پهٔ درد کښې اوخوږېږم
لکه شپېلۍ پهٔ خیالیستان کښې د خپل سوز وګداز
شور شم پهٔ خپلې ورکې مینې پسې اونړېږم
غیر اوکړم زهٔ د مورې مورې هر موره وینښه کړم
د بابا غیر سره د هر بابا زړهٔ اوسوزېږم
دا چې وطن پهٔ هره لار راتوکېدلې ازغې
د دې ازغو پهٔ څوکو زهٔ لکه ګل اوغوړېږم
د شعور څاڅکې د خپل قام پهٔ زوړکتاب پرېوځم
د ویر نړۍ کښې د تاریخ یو نوی باب پرېوځم

د خپل همت پهٔ ژوندي خیال کړم راژوندي قامونه
د ژوندي فکر پهٔ جامه کښې ورته ساه اوباښم
د قام د هر زلمي د زړهٔ نه مایوسي لرې کړم
د امېدونو د سحر ورته رڼا اوباښم
دا د باروتو پهٔ لوګو د وطن سوې تصویر
د شنو باغونو د سپرلو ورته ښکلا اوباښم
د وطن نجونو د نظر نه ورکه شوې مینه
د سور سالو د تصور خوب ورته بیا اوباښم
د نوي ژوند د تبسم نه ناخبره څانګې
د ژوند پهٔ ښاخ د موسېدو ورته نڅا اوباښم
لمر د مزدورو یتیمانو پهٔ سر اور بل کړې
زهٔ ورته سیوري د خپل سر لکه بابا اوباښم
پښتونستان خو د اېشیا د وجود زړهٔ بالهٔ شي
پرېشان! پښتون ته به اخېر دغه وینا اوباښم
تاریخور قام یو پاتې نهٔ یو خو همت پکار دے
خپله کښې یو مُتې کېدهٔ دې محبت پکار دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې بې سببه مې قلم پورته کړو
له ډېر کربه مې قلم پورته کړو

خود د مکتب خاوند خلاف د قلم
له دې مکتبه مې قلم پورته کړو

لاړې وے نوري د اظهار دپاره
د شعر پهٔ ژبه مې قلم پورته کړو

د چا تقلید ته مې اونهٔ کتلو
له خپل قالبه مې قلم پورته کړو

خدای دې زما مطلب پورا کړي پرېشان!
چې بې مطلبه مې قلم پورته کړو

23/12/16

د مولانه عبدالقادر خټک پهٔ کلام زما تضمین

نابودي د خزان راغله دګلشن پهٔ ګردون هسې
لکه یار ستمګري کا په داخل د لړمون هسې

دا خو زهٔ دستا پهٔ عشق کښې پهٔ دوه رنګه خرګندېږم
ګني ښهٔ دي پهٔ ظاهرکښې درون هسې بیرون هسې
دا د ښکلیو ناداني ده چې غرورکا پخپل حسن
چې ئې خط پهٔ مخ زرغون شي د ښائیست دے افسون هسې
وعده مهٔ وکړې دلبره چې یوځل پرې بیا ثوک خوار شي
خوب د سترګو مې تاله شو د زړګي مې سکون هسې
لکه خنګه چې دے ورځې نن د شپې لمن نیولے
د خوښې دے د غمونو سره یاره تړون هسې
د سبا پهٔ طمع ناسته په نیمګړې سبا نشته
لکه نن پهٔ تېرېدو دے پرون تېر وو پرون هسې

ستا وشعر ته ئې شعر اووې پهٔ پښتو عبدالقادره!
پهٔ پیرغرکښې هم پیدا شو دا دې بل یو پښتون هسې
10/1/17

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

ولے تهٔ ماپهٔ دې قصه آشنا حېران پرېږدمے
دا زهٔ او تهٔ خو لکه ځان یو چې تهٔ ځان پرېږدمے

څنډ دې لمدو زلفو ته ورکړو بیا محل ته لاړې
خپل خوار مئن پهٔ نیمه شپه کښې پهٔ باران پرېږدمے

خواهش مې وو چې یوسم یارته نن دګلو امېل
خوار شې غربته تهٔ پهٔ زړهٔ باندې ارمان پرېږدمے

زما جانانه تهٔ به ما لکه جانان پرېږدمے
وطن جانان دے تهٔ چې خپل وطن جانان پرېږدمے

پهٔ دې به خوښ وے چې خپل حسن پهٔ پلو کښې پټ کړے
که پهٔ دې خوښ ئې چې پرېشان ځان ته حېران پرېږدمے

21/1/17

○

تر یو جهان ئې ګوره بل جهان دے هسې لوی
دا ځکه چې بې شکه د دهٔ شان دے هسې لوی

پهٔ دې نظام کښې شته دې د قامت لوی وجودونه
پهٔ زمکه لکه مونږ ته چې اسمان دے هسې لوی

ژوندون ددې دنیا خو لکه ډېرې شپې او ورځې
د ژوند هغه دنیا کښې خو یو آن دے هسې لوی

ازل نه تر ابده د آدم نه تر دې دمه
د خدای تر تصوره دا داستان دے هسې لوی

کارونه دي د عقل یه د ډېر جنون پرېشانه!
انسان چې څومره رسي تر خپل ځان دے هسې لوی

24/1/17

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې طلب ئې کوي دا حق د هغو دئ
د جمال کور د جمال د لېونو دئ

د ژوند مست سمندر بل چرته بهيږي
دا دنيا خو د مرګ کور د مېلمنو دئ

که هر څو ئې ده کوخه د ګلو ډکه
د دلبر کور ته مزل په سرو ازغو دئ

ستا پرده کولو ډېرې پردې لرې کړې
ښکاره مه شه که دې مخ پټ په پردو دئ

له نظره سرکال مه پرېږده ياره
پرېشان کړې تاته کر د سپلنو دئ

2017

په نرګس پسې بيماره لونګينه
اې زما زړګيه خواره لونګينه

سم ځنګېږمه په لاره لونګينه
ستا د سترګو له خماره لونګينه

خبر نه ئې اې زما ياره شېرينه
لاس اخيستي مې له کاره لونګينه

يارانه راسره وکه غنمرنګه
زندګي مې شوه بې ياره لونګينه

جولۍ ډکه ئې د ګلو نه ګلرنګه
پرېشان راغی له ګلزاره لونګينه

2017

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرګی خو حق دے چې مرګونه نهٔ وے
ژوندون بخښل وے چې قتلونه نهٔ وے

دغه لاسونه پهٔ نکريزو سرهٔ وے
پهٔ وينو سرهٔ دغه لاسونه نهٔ وے

تورسری ښکلې پهٔ خالونو ښکاري
پرې دا د ظلم پرهارونه نهٔ وے

دا مرغکۍ خو د الله ثنا کړي
مات ئې ښکاري دا وزرونه نه وے

د هر ژوندي پهٔ غم پرېشان دے پرېشان!
چې ئې نيمګړي ارمانونه نهٔ وے

2017

ای وايه تر اوو أسمانو بره سمندره
بهېږې روان چرته يې بې سره سمندره

تهٔ نهٔ هيڅ بهر د يوې ذرې تر سينې کله
هر څو د تصور ځنې بهره سمندره

دستا پهٔ سينه کيږي مزلونه د پېړيو
د خپل وجود پهٔ تال کښې ای ژوره سمندره

تهٔ مسته رواني ئې پهٔ جهان کښې د نورونو
تهٔ نهٔ ئې پهٔ کوزه کښې سمندره سمندره

پرېشان دې لاهو کړے نن د کېف پهٔ سمندر کښې
د دغه کېفيت نه ناخبره سمندره

21/5/17

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

د خيـال مـانۍ دې چـې نسـکورې نـهٔ شـي
ور د تـوبې انسـانه! پـورې نـهٔ شـي

د دولتونـو وريـه نفسـه زمـا
لـه وجـود دا لمبـې درپـورې نـهٔ شـي

دا زهٔ او تـهٔ چـې پکښـې مسـت ګرځېـږو
د دې ګلشـن علامـې نـورې نـهٔ شـي

ترهغـې زلفـې بـه ئـې غـوړې نـهٔ شـي
ترڅـو چـې دا څنـې ئـې سـپورې نـهٔ شـي

پـهٔ رنـا ورځ ميـدان تـه راشـه اشـنا
پـهٔ تـورو شـپو پرېشـانه! تـورې نـهٔ شـي

21/5/17

د لفظونو په سینوکښې — پرېشان محسود

○

راځـۍ چـې ببرتـه انسـانيت معـراج تـه ورسـوو
لکـه باچـا ئـې چـې خپـل تخـت وتـاج تـه ورسـوو

پـهٔ ديـن کښـې شـته د هـرې نـوې خطـا خپلـه سـزا
نـهٔ چـې مـونږ هـرګنـاه زاړهٔ رواج تـه ورسـوو

د خپـل ، پـردي د ښـهٔ او بـد سـترګو تـه اونـهٔ ګـورو
خپـل خبـر ښـېګړه مـونږ غريـب محتـاج تـه ورسـوو

اې نړيوالـو بـس راځـۍ چـې پـهٔ يـوه خلـهٔ شـو ورتـه
پـهٔ زور د امـن د جنـګ راج تـاراج تـه ورسـوو

پرېشـانه! مـونږه د قاتـل پـهٔ بـاب غندنـه وکـړو
د مقتـول غـږ د نـړۍ هـر سـماج تـه ورسـوو

2017

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما چې سم ګرانه دستا محبت کړے
هر ستم ته مې ژړا د منت کړے

راز د مینې مې رښتیا چې پټ ساتلے
که اقرار د محبت مې جوت کړے

که هر څو یم د خلوت په اندرون کښې
تماشه مې د بېرون د جلوت کړے

ما خو تش لتانه ست کړے دے ښکلیه!
ما چې کله هم دستا څخه ست کړے

دا کوم باد دے ای پرېشانه! راالوتے
چې مشال د محبت ئې دے تت کړے

2017

شېخ ته!!!!!!

شېخه دا ستا د خلوت د جنتونو قیصې
دغه د حورو د غلمانو د خوبونو قیصې
دا د خیالي جنت د شرابو د سیندونو قیصې
محض ستا د زړهٔ د خوشحالیدو دپاره ښې دي
خو!!!!!
خو د جلوت د ژوندانهٔ پهٔ سرهٔ میدان کښې
د انسان د هستۍ د زوال او ظلمتونو قیصې
او د معصومو شونډو د ژړا
د تورسَریو د بېوسۍ او فریادونو قیصې
ستانه ستا د خیال جنت
ولې نهٔ کړو هېر توبه!!!!!!!!!!!!!!

2017

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

راشه ملاجانه! د جنت قیصه یوخواته کا
غورې دې د دې دور د انسان ځوروژړاته کا

وېش د غریبانو د حقونو درته ګران شولو
پاڅه ای غټ خېټیه! خو نیم ځانته او څه ماته کا

ما سره دې ژبه د نن کړې وه په سرو شوندو
خلهٔ مې د نن راکړه د سبا قیصې سبا ته کا

دا زمانه کله د رازونو جهان پېژني
سر دې سلامت شه چې خلوت قیصې ببدیا ته کا

راشه ای پرېشانه! چې جوت راز درته اوښایم
غم د عقبا واخله د دنیا کارونه شاته کا

2017

○

بیا مغني چې پهٔ نغمه د سحر لاس کړ
خوږمن زړهٔ مې پهٔ ثنا د دلبر لاس کړ

د حرم پیران بیا رقصِ جمعیت کا
د وحدت اثر ئې بیا پهٔ ځیګر لاس کړ
نوي څهٔ دي دا زما پهٔ سرهٔ جنون کښې
پهٔ شکرو دې د شوندو خوګر لاس کړ
ما پهٔ دومره بېدردۍ وو کله ښبنلي
تا پرې شبخه نن زما نه بهتر لاس کړ
ستا د خیال پهٔ سیند مې کله زړهٔ اوبهٔ ښبني
ساقي ما د یار د عشق پهٔ بحر لاس کړ
دا چې برند دې شول بانهٔ تهٔ څهٔ پوهېږې
تورو سترګو دې اشنا پهٔ خنجر لاس کړ

بلبلانو پهٔ ګلشن کښې نغمې بس کړې
ځوان پرېشان چې پهٔ نغمه د هنر لاس کړ

/8/2017

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشنا مونږ پهٔ کبرو لارو هم سم کوو مزل
همېش روان روان وو ځکه کم کوو مزل

یو څوک د حسن لمر راته د بام څخه راګوري
تهٔ څه د لارې مله! مونږه کم کوو مزل

مونږ ستا پهٔ شانې شېخه چرته هسکه غرې ورې شو
چې خم وخمار نشته ځکه خم کوو مزل

همته! منزلونه پهٔ مزل باندې لنډیږي
منزل قدم قدم دے که قدم کوو مزل

د دور د انسان غمژنو سترګو کښې پرېشانه!
غمژن غمژن له درده لکه نم کوو مزل

10/9/17

زهٔ خپله نشه لرم زهٔ سرې سترګې پښتون یمه
تورې سترګې هم لرم هم شنې سترګې پښتون یمه

ما ډېر څه زده کړي دي د وخت د ناکړدو څخه
نن سبا یو دوه څلور زهٔ درې سترګې پښتون یمه

یو خوا مې جمال ګوره او بل خوا مې جلال ګوره
ښکلے یم ښاغلے یم او مړې سترګې پښتون یمه

دا خو بلل شوے یم زهٔ پهٔ پردو خلو باندې
بد بد راته مهٔ ګوره زهٔ ښې سترګې پښتون یمه

زهٔ پرېشان محسود یمه ، زهٔ محسود پښتون یمه
زهٔ که بدل شوے زاړې سترګې پښتون یمه

20/9/17

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې نه په تول وو نه په تله پوره
نن هغه څوک شول سل په سله پوره

د الله ذات دے تل تر تله پوره
غریب انسان دے چرته کله پوره

هر یو تعمیر غواړي همت لالیه!
نه به شي چرته هیڅ پخپله پوره

چې د ازغو لښکري تاو شوي درنه
اوس په رښتیا شوے زبېړه ګله پوره

د کلي خلک وو ټول غور پرېشان ته
خوار شي غزله! ته شوي ځله پوره

24/9/17

روماني غزل

سره ښکلے ځواني دې د لیدو سره جوړیږي
ځوان ځوان اننګي دې دکتو سره جوړیږي

هر څوک جانان مې د شپېتو شو خو جانان دے
نه به وایم دا چې د ویشتو سره جوړیږي

څاڅکي دګبین دې د باڼو نه څاڅېدلے
غونډه منډه خله دې د غورو سره جوړیږي

یه پښتني تا چې له ساړې چینې راوړي دے
ډک منګے دې واخلمه د ځکو سره جوړیږي

دا چې ما پرېشان درته په لاسو کښې نیولي دي
دا د خیال ګلونه دي کمځو سره جوړیږي

26/9/17

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام   حضرت سلطان باهو   (فارسی)

ببازی عشق میبازم دل و جان رافدا سازم
بدم منصور می نازم خود را فدا سازم

عجب وقتیست ای یارانو اگر باشید غمخواران
شوید آگاه دلداران که من خود را فداسازم

بزلف یار دل بستم به بستن دل چنان مستم
دو عالم رفت از دستم کنون خود را فدا سازم

زَ درد دل چنان خستم زجان هم دست خود شستم
کنون از دردِ دل گفتم که من خود را فدا سازم

فدا سازم وگر باری سر خود رابدلداری
چه خوش باشد نکوکاری که من خود رافداسازم

منظوم ترجمه   پښتو   پریشان محسود

زه د عشق پهٔ سر بازی کښې د خپل ځان ځنې تېرېږم
د منصور غوندې پهٔ عشق کښې پخپل ځان باندې نازېږم

دا لمحه څه عجیبه ده ، که څه یې ای یارانو
شئ خبر پهٔ دې خبره د خپل ځان ځنې تېرېږم

زما زړهٔ د یار د زلفو اسیری کښې هسې مست دے
لاس وینځلي له عالمه د خپل ځان ځنې تېرېږم

زهٔ د زړهٔ له دړده هسې زخمي شوے چې اوس مرمه
اوس د زړهٔ و دړد ته وایم د خپل ځان ځنې تېرېږم

د دلدار پهٔ در کښې بیا یوځل خپل سر قربانوومه
خومره ښه به دغه کار وي د خپل ځان ځنې تېرېږم

2/1/17

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام   علامه اقبال   (فارسی)

از دیر مغان آیم بی گردش صهبا مست
در منزل لا بودم از باده الا مست

دانم که نگاه او ظرف همه کس بیند
کرداست مرا ساقی از عشوه و ایما مست

وقت است که بگشایم میخانه رومی باز
پیرانِ حرم دیدم درصحنِ کلیسا مست

این کارِ حکیمی نیست دامانِ کلیمی گیر
صد بنده ساحل مست یک بنده دریا مست

از حرف دلاویزش اسرارِ حرم پیدا
دی کافرکه دیدم در وادی بطخا مست

سینا است که فاران است؟ یا رب چه مقام است این
هر ذره خاک من چشمے است تماشا مست

منظوم ترجمه   پښتو   پریشان محسود

زه له مغان راغلم په تلاش ددې صهبا کښې مست
وم د لا منزل کښې په شرابو د الا کښې مست

پېژنم چې هغه هم د هر یو چا ظرف پېژنی
زه که خپل ساقی کړمه په ناز او په ادا کښې مست

وخت دے مېخانه چې د رومی دوباره خلاصه شی
ما پیران لیدلی د حرم په کلیسا کښې مست

کار د عقل نه دے د رهبر لمنه ونیسه
سل کسان په غاړه د ساحل یو په دریا کښې مست

نن ئې پېدا کیږي له خبرو د حرم قیصې
هغه د پرون منکر په وادیِ بطحا کښې مست

دا سینا فاران ده؟ که ای ربه کوم مقام دے دا
ټول وجود مې سترګې دے دستا په تماشا کښې مست

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنیا او قسمت

دا خو بس دنیا ده چې ځوک کورته او ځوک ګورته ځي
ځوک د زمکې تل ځوک د اسمان په لمن پورته ځي

دا خو بس دنیا ده ، ځوک په بره پاس اسمان ته ځي
ځوک د سمندر سینه کښې ځوک مېنځ د طوفان ته ځي
ځوک لکه مجنون خیرې ګرېوان و بیابان ته ځي
ځوک د مریخ لار واخلي او ځوک سپوږمۍ جانان ته ځي
ځوک تش کهنډراتو او ځوک ښکلي ګلستان ته ځي
ځوک پهٔ خوب اودهٔ پراتهٔ او ځوک سر د کاروان ته ځي
ځوک پوله پټې ته ځوک سحر وختي دکان ته ځي
ځوک د مرګ تختې ته د جلاد سره زندان ته ځي
ځوک د رب په لوري او ځوک غېږې د شېطان ته ځي
ګل په لاس کښې واخلي ځوک توپک مرګِ انسان ته ځي

دا خو بس دنیا ده چې سپرلے شي خزانونه شي
کله رڼ سحر شي کله رنګ تور ماښامونه شي
کور کښې دچا شمع دچا خونه سرهٔ اوورونه شي
ځوک شي د پستۍ پهٔ رَو دچا لوړ مزلونه شي
لار د عقل واخلي ځوک مجنون پرې ګرېوانونه شي
ځوک شي د امېد غلام د چا پوره خوبونه شي
چاته ګوهر خاورې چاته خاورې سرهٔ لالونه شي
ځوک معذور پېدا شي تر خپل ځان ئې طوافونه شي
دلته د غریب پهٔ سر هم خاورې انبارونه شي
بس دغه نظام کښې ځهٔ خبرې ځهٔ رازونه شي

دا خو بس دنیا ده ، یَوه ورځ به انقلاب راشي
صورته اسرافیل به پهٔ ښهٔ حکم پهٔ شتاب راشي
غرونه به وړې شي پهٔ هر ځهٔ به تور سېلاب راشي
هیڅ امکان به نهٔ وي چې په زمکه بیا شباب راشي
ورځ کښې د محشرورځ به د هر چا حساب راشي
وخت به د مولا سره د سوال او د ځواب راشي
برخه کښې جنت د چا پهٔ حق کښې به عذاب راشي
ځوک به خوش قسمت ځوک به بد بخت خانه خراب راشي
مونږ له شفاعت له به نبی اکرم جناب راشي
ژوند به سمندر شي که صدی لکه حباب راشي

23/12/16

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن ئې پیمان د پیماني کړے دے
ځکه مې نیت د مېخاني کړے دے

دلته که تنګ کړے رباب دے خدایه !
هلته آواز هم توراني کړے دے

پوره تحریر د سر په وینو سور دے
پرې اثر خپلې سرنامې کړے دے

کړم د تنزری آوازونه ځکه
چې مې ارمان د ویرانې کړے دے

که کائنات ته وم په ځیر پرېشانه!
ما تصور د حېرانې کړے دے

12.11.17

والوتے کونترې په هوا کښې
خلاصې کړې وزرې په هوا کښې

مرګ به درپسې تر آسمان ورسي
واغوندې که زغرې په هوا کښې

راغللو په زمکه پښې ئې کېښودې
ووئې کړې خبرې په هوا کښې

امن او سپرلے جوړه راغلی دي
اووایه سندرې په هوا کښې

لا ړمه پرېشانه ! مسافر شومه
لا ړم لرې په هوا کښې

13.11.17

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د فطرت پهٔ رنګینیوکښې یم
زهٔ د حېرت پهٔ رنګینیوکښې یم

ای د وحدت د فلسفې یقینه!
که دکثرت پهٔ رنګینیوکښې یم

دکائنات پهٔ تصور کښې خدایه!
ستا د قدرت پهٔ رنګینیوکښې یم

پهٔ یَوهٔ بوتې کښې همه رنګونه
د دې نُدرت پهٔ رنګینیوکښې یم

خدایه پرېشان له خپله عقله باغي
ستا د وسعت پهٔ رنګینیوکښې یم

بې زړه طبیب ته مې زخمونه د ښودلو نهٔ دي
هو دې غریب ته دا حالونه د وئیلو نهٔ دي

پهٔ هر صورت ئې ځان ته هره ناروا روا کړه
د شېخ خبرې دي که هر څو د منلو نهٔ دي

دا کوم خویونه چې جانانه تهٔ پرې فخر کوې
زما پښتون ضمیرکښې هرګز د ستائیلو نهٔ دي

رنګین ګلونه پهٔ فطرت کښې تش ګلونه نهٔ دي
دا دجمال سیورې د هر چا د لیدلو نهٔ دي

د خدای پهٔ ګونګ مخلوق د رحم پیمانه پرېشانه!
اوکه پما شي د دوئ غوښې د خوړلو نهٔ دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بیا ماښام شو ساقي
مست دې خیام شو ساقي

پهٔ ما دې پام شه ساقي
پهٔ تا مې پام شو ساقي

هله چې کړنګ وهي جام
صبر تمام شو ساقي

د ستا به کام شي ساقي
زمونږ ناکام شو ساقي

پرېشان باچا شو د خیال
خیال ئې غلام شو ساقي

28.11.17

((لنډ شعرونه))
د روښاني فکر خاوند
(پیر روښان)

پهٔ سماع او پهٔ سرود یې رندان مست وو
د خوارې مینې پهٔ درود یې رندان مست وو
د روښان د روښاني فکر عرفان وو
چې له ذوقه پهٔ دې دود یې رندان مست وو

شاعر د هوا لاس

خومره حساس یم
همه حواس یم
دا چې شاعر یم
د هوا لاس یم

دوه شعرونه
ځان ملنګ کړه پهٔ کوځه کښې د شاهانو
ملنګ هیڅ شه پهٔ دربار د ملنګانو
چې حصول یې تل د سپین مخ د رڼا کړو
سرې لمبې شوې پهٔ نصیب د پتنګانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې

ستا سترګې مې پۀ سترګو کښې نن سترګې سترګې کيږي
دا ځکه مې جانانه سترګې غبرګې غبرګې کيږي
لَشې لَشې نشه مې پۀ رګونو کښې بهيږي
بانړۀ مې نن د چا پۀ زړۀ کښې درګې درګې کيږي

لېونې خيال

دا يار راغلو پۀ مخه که ټول نور راغې پۀ مخه
يو خوب وينم پۀ وېښه کوهِ طور راغې پۀ مخه
د رنګ او د رڼا پۀ مخ يې وکړې غزونې
دا خيال مې لېونې لکه منصور راغې پۀ مخه

دوه شعرونه

چې وچا لره مې زړۀ پۀ صبر شين شي
هغه څوک د بل د زړۀ پۀ تخت نشين شي
پۀ وجود يې لکه باز د ځګو غرونو
اى بچيه که دې فکر د شاهين شي

مجبور احسا س

پۀ کومه مخه د حالاتو زور اخيستې يمه
د خړو خاورو د جذباتو زور اخيستې يمه
چغې وهم خو اى پرېشانه وزر نۀ غزَوم
د چا دګل مخ احساساتو زور اخيستې يمه

دوه شعرونه

نن يې زمونږ پۀ مخکښې دواړه سترګې پټې شولې
هغه، چې مونږ ته به يې ټول عمر ښودلې لارې
مونږ د طلب او د مطلب پۀ لارو نۀ ځو پرېشان!
زمونږه لارې د خلوص ډکې سپېڅلې لارې

د هجر شپې

سترګې ډکې شي له اوښکو پۀ ژړا شي
ستمونه دې جانانه چې سبواشي
ستا د يو نظر ليدو پۀ طمع طمع
څۀ د هجر بلا توري شپې رڼا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه شعرونه

تللي پلونه پهٔ دې لار د قافلې دي
دغه پلونه د سردار د قافلې دي
نهٔ منزل ورته معلوم وي او نهٔ لاره
داسې خلک مو سالار د قافلې دي

د يارانو ياد

چې خواږهٔ خواږهٔ ياران د چا جدا شي
د محفل شمع به څهٔ د چا رڼا شي
د فراق بې واره وار مې وار خطا دے
هر يو وار مې هر يو وار ته وار خطا شي
څهٔ پهٔ يادکښې د خواږو خواږو يارانو
د خيالونو دنيا لاړه شي فنا شي

ګيله

ياره بس د خپل قسمت نه مې ګيله
ګويه ستا خوګنې ماینه راسره ده
د زړګي تاوده زخمونه پرې خاتمه
د قلم ژبه مې بيا پهٔ وينو سره ده

د جذباتو حادثې

دا زما د تخيل د راز چپې دي
دا زما د تخيل د بام قيصې دي
اى زاهده ستا نه هسې وار خطا دے
دا خو هسې د جذباتو حادثې دي

ژوند

عجيبه د ترپ ژوندون دے
د باڼو د رپ ژوندون دے
د ازغو پهٔ لار مزل دے
د ترپ ترپ ژوندون دے

مېئن

مېئن لکه شب ګرد پهٔ توره شپه چې شب ګردي کا
څهٔ نياز دے چې خپل داغ يې د سينې شب افروزي کا
نياز نشته که مېئن ته پهٔ لاس ور نهٔ شي زلفينې
پتنګ ګوره پهٔ شمع بې پروا جانګدازي کا

(c) ketabton.com: The Digital Library

قطعه

پهٔ صورت ښکلے ښائسته ده سمن رویه
پهٔ سیرت توره بلا ده دل سنګینه
یَوه ورځ به مې زړهٔ وچوي ای پریشانه!
خدای چې راکړو ډېر ارمان او ډېره مینه

شاعر ته

راځي چې د بل لوري دا تراشلي ملغرې
تهٔ بیا څهٔ ګوتې شمېرې پهٔ کلام پسې شاعره
نغمې دې له ازله په سرشت کښې زېږدلې
که بله بهانه کړې پهٔ الهام پسې شاعره

د نقیب پهٔ مرګ

تهٔ شوے د دې خاورو او که ستا شوے دغه خاورې
پوی نهٔ شوم خو بار شولے د خاورو سره خاورې
ولے مرور وو دا خاکي وجود له خاورو
چا کړلے د خاورو سره دلته پخله خاورې

د جمال مېخانه

وایه خومره رندي وکړم د جمال د مېخانې نه
نن پهٔ مونږ نوازش شوے د جلال د مېخانې نه
ما د زړهٔ وینې ورکړې د احساس له برکته
دا مستي زما پهٔ شعرکښې د خپل خیال د مېخانې نه

دري شعرونه

چې نهٔ مې سوال نهٔ مې توبه قبلیږي
دا کوم ګناه مې د ځوانے ژړوي
سینه خالي زما د غم نه نهٔ ده
څوک خو به وي چې مې زړګے ژړوي
د چا کمے محسوسوم پهٔ شدت
پریشانه! ما که پسرلے ژړوي

د زړهٔ خارو

لکه پېغله په شباب کښې شي اېساره
یه نغمه لکه رباب کښې شي ایساره
نن زما د زړهٔ خارو هسې مزل کا
پهٔ دې نوي تګ به ما نوے پاګل کا

(c) ketabton.com: The Digital Library

اذیت

لکه بلبل کړم ریاضت د ژړا
کړم بیا پهٔ اوښکو عبادت د ژړا
وخت څهٔ پهٔ داسې اذیت کښې پرېښوم
ماله یې رانهٔ کړو فرصت د ژړا

دوه شعرونه

توري زلفې یې د سپین مخ نمائش کا
د قمر پهٔ دود پهٔ وریځ کښې زیبائش کا
ښاپېرۍ دې وي تل ځوانې اې پرېشانه!
چې د ښکلو ښاپېریو افزائش کا

درې شعرونه

مطرب چې مست تار د ستار غږوي
ماسره پټ مرور یار غږوي
وخت د ژوندون پهٔ ژبه خلهٔ لګوي
دوه یاران څومره پهٔ رفتار غږوي
مضبوطوي مې دجذباتو ایمان
عشق مې پرېشانه! څهٔ پهٔ جار غږوي

هلال

د شاعر پهٔ ښکلو سترګوکښې مثال یې
ستا له سپیني کوکۍ زار شمه مشال یې
ما بغېر له درده څهٔ دي محسوس کړي
زهٔ خوشحال ومه اشنا چې تهٔ خوشحال یې
د پرېشان د خیال اسمان پهٔ تا رنګین دے
تهٔ زما د ژوند د ورکې لار هلال یې

د غرهٔ ګلاب

هېر دي کړو لما ځنګه د زړهٔ ګلاب
سترګې دي دلبره پهٔ ماستهٔ ګلاب
تهٔ مې تل پهٔ لاروکښې ازغي شینده
زهٔ به دي کرمه تل پهٔ ورهٔ ګلاب
دغه نزاکت دغه شوخي او رنګ
ښکلے قدرتي لکه د غرهٔ ګلاب

تکل

ما خو پهٔ شګوکښې ژوندون کړے دے
پهٔ صحراګانوکښې مې یون کړے دے
زهٔ خو د وخت غرمو سېزلے یمه
نهٔ مې ارام نهٔ مې سکون کړے دے
ما خو د خپل ځان تکل نهٔ دے کړے
تل مې اشنا دستا لټون کړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه شعرونه

توره تهٔ کړې، ډهال دې زهٔ کړم
وبال تهٔ ، جنجال دې زهٔ کړم
خدای دې مل شي ستا پهٔ نېکې
کمال تهٔ شوې ، مال دې زهٔ کړم

یار

راروان چې شي له ورایه
په همزولوکښې نمایه
قدوقامت به ئې څهٔ ستایم
له چنار ئې اوږده سایه
یار دې ښکلې دے پرېشانه!
پهٔ هزار صفت ئې ستایه

هغه څهٔ دي؟

پهٔ یوګل کښې چې عیان دي هغه څهٔ دي؟
دبلبل پهٔ خلې بیان دي هغه څهٔ دي؟

داچې پټ ښکاره جوت دي پهٔ باطن کښې
په ظاهرکښې چې پنهان دي هغه څهٔ دي؟

د انسان ژړا

یو خوا د اسان ژړا
بل خواه د جنت سودا
یوخواته رڼا تیارهٔ
بل خواته تیارهٔ رڼا

دوه شعرونه

که محبت مې درسره پیدا شي
لېږ د ژوندون به مې اسره پیدا شي
زخم د زړهٔ چیرم چې سوز پیدا شي
له سوزه تکه سره نغمه پیدا شي

د غاړې هار

د غاړې هار ته هار د غاړې راوړم
څمه وغرهٔ ته سرهٔ ګلونه شنې ممانې راوړم
پخپله هم لکه د زانې هسې زنه لري
جانان ته خوند ورکوي زانې ورته زانې راوړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

درې شعرونه

ستا پهٔ کتو چې ګلې نهٔ ومرمه
پهٔ سرو ګولو به بلې څهٔ ومرمه
تهٔ دې مره نشې چې ښېرې مې وکړې
دې تا پهٔ ځاى دې ګلې زهٔ ومرمه
مړ پهٔ فریاد فریاد کښې نهٔ شوم پرېشان!
که شومه چپ غلې به ښهٔ ومرمه

د حسن خیال

پرېږده چې ستا د حسن خیال مې تر عدنه یوسي
چې فرېښته مې د جنون روح له بدنه یوسي
دا ازلي مئن دي دا ئې کله باک نهٔ کنهي
ستا له محفله که هر څو تار تار لمنه یوسي

پرېشان که څو پهٔ ژوند د زړهٔ رازونه پټ وساتي
رنځور ګلونه به یې بیا هم پهٔ مزار ولاړ وي

یو شعر:

ناخبره ښهٔ یې داسې خبر مهٔ شې
پهٔ خبرو به دې سر شي که خبر شې

یو شعر:

له خبرو ناخبر دي ځنې خلک
پهٔ خبرو به خبر شي ، که خبر شي

یو شعر:

زهٔ ګوهر یم پخپل راز کښې
زهٔ مشکنې غوندې یم

یو شعر:

ما خو سر د خپله سره اوچت نهٔ دے
تور پما باندے جانانه چې د بام ږدے

یو شعر:

پهٔ ګلشن کښې د مرغیو شورما شور وي
د بلبل پهٔ نعرهٔ سوز ،، نعرهٔ خبر ،، کا

یو شعر:

چې پهٔ خانه د زړګي اور اولګي
پهٔ مېخانه دې ساقي اور اولګي

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library